OLIVIA ZEITLINE
Și-n mintea mea dansam desculță

OLIVIA ZEITLINE

Şi-n mintea mea dansam desculţă

Traducere din limba franceză de Mădălina-Andreea Ungureanu
EDITURA ACT ŞI POLITON
2019

OLIVIA ZEITLINE
ET J’AI DANSÉ PIEDS NUS DANS MA TÊTE
Copyright © Solar, un département de Place des Éditeurs, 2017

© 2019 Editura ACT şi Politon pentru prezenta ediţie românească

Editura ACT şi Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, Bucureşti, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Mădălina-Andreea Ungureanu**
Redactor: **Raluca Giuroiu**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Editor: **Maria Nicula**
Coperta: **Marian Iordache**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZEILINE, OLIVIA
Şi-n mintea mea dansam desculţă / Olivia Zeitline; trad.: Mădălina-Andreea Ungureanu.
Bucureşti : ACT şi Politon, 2019
ISBN 978-606-913-516-7
I. Ungureanu, Mădălina-Andreea (trad.)
821.133.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la

dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Charlotte ajunge în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră. O curăţenie sclipitoare o întâmpină chiar din hol. Tocurile sale răsună pe podeaua proaspăt spălată. Mirosul produselor de curăţat încă pluteşte în aer. Ca în fiecare dimineaţă, curăţenia s-a făcut în zori, înainte să ajungă angajaţii. Totul trebuie să fie curat, totul trebuie să strălucească. Trebuie să inspire încredere. Ecranele computerelor au fost şterse de praf, iar partea de sus, curăţată cu detergent. Pereţii biroului sunt atât de albi încât, atunci când intră, are senzaţia că orbeşte. Ca în fiecare dimineaţă, se aşază pe scaunul din plexiglas. În jurul ei, nimic nu iese în evidenţă, nicio hârtie, niciun obiect personal; angajaţii au primit ordinul să nu lase nimic pe birourile lăcuite. Zgomotul neîntrerupt al maşinilor îi reaminteşte că în apropiere se află şoseaua de centură. Ca manager de proiect junior, Charlotte trebuie să se mulţumească cu un birou orientat spre nord. Camera nu e mare, are tavanul jos, nu e prea luminoasă. Directorul de marketing intră fără să bată la uşă, fără să salute.

— E gata dosarul? Clientul este deja jos. A ajuns mai devreme.

— Bună, Julien. Da, sigur, totul e gata.

— Să mi-l pui pe birou şi să vii în sala de şedinţe la şi jumătate.

Paginile dosarului s-au amestecat. Totul se încurcă în capul lui Charlotte. Nu mai poate. De patruzeci şi opt de ore lucrează încontinuu la tabeluri în Excel. De altfel, îi e greaţă. Fuge la baie. Stomacul ei nu mai reuşeşte să digere. Dar n-o să se prăbuşească. Va reuşi, e puternică, a trecut mereu peste toate. Asta îşi repetă, stând în faţa oglinzii de deasupra chiuvetei. Charlotte a vrut întotdeauna să fie stăpână pe propria viaţă. În ciuda angoasei şi a transpiraţiei reci, nu lasă să se vadă nimic. A vrut să facă mereu totul cât mai bine posibil, ca să câştige cât mai mult, ca să se simtă mai în siguranţă. Această mecanică socială bine pusă la punct, clădită pe surâsuri false, pahare de cafea rece, cumpărături la supermarket şi poşete din piele luate la reduceri, exercită o presiune permanentă asupra ei. Cu toate acestea, de câteva luni, memoria îi joacă feste. Nu mai reuşeşte să se concentreze, iar uneori nu înţelege ce îi spun colegii. Atunci, se preface. Dă din cap fără să vorbească. Începe să-i fie frică de ea însăşi, să-i fie frică de această umbră pe care o alungă, dar care o atrage, în acelaşi timp. E prea periculos să meargă la un consult medical. Nu vrea să audă că nu e bine. Nu are încotro, trebuie să strângă din dinţi. Îi va fi mai bine într-o zi, va avea timp să se odihnească. Uşa biroului se deschide din nou.

— Charlotte, ce naiba faci? Dosarul! Măcar ai scos cifrele?

În această dimineaţă, pentru prima dată, Charlotte n-a mai reuşit să se abţină.

— M-am săturat să intri în biroul meu fără să baţi la uşă. S-ar zice că o faci intenţionat. Da, am scos cifrele, totul e gata. Uite!

Cu un gest brusc, Charlotte îi dă dosarul superiorului său ierarhic.

Peste câteva minute, merge în sala de şedinţe. Se simte tensiunea. Ranchiuna a fost înăbuşită, dar liniştea e apăsătoare. Clientul se foieşte pe scaun, bătând uşor cu piciorul în podea. Stiloul asistentei lui scârţâie, în timp ce scrie în carnet. În capul lui Charlotte, toate sunetele sunt amplificate. E rândul ei să ia cuvântul. Încearcă să vorbească tare, nu înţelege ce spune, confundă totul. Tace dintr-odată. Un gol de memorie. De asta se temea cel mai tare. Simte cum cade în gol. E lividă. Îi vine să vomite. Pierde contactul cu realitatea. Îi vine să valseze. Pluteşte, se lasă dusă de vânt. Braţele îi devin nişte frunze care zboară în vânt, tot corpul ei e un curent de aer. O adiere de vânt o poartă, uşor, foarte uşor. Dă ritmic din cap, îşi ondulează şoldurile după cifra infinitului. Muşchiul cardiac îşi accelerează ritmul după cel al pulsaţiilor pământului, ca şi cum tot sângele din artere s-ar vărsa în interiorul ei. Charlotte e în pădure. Urlă precum o lupoaică înfometată. Ţopăie desculţă în noroi şi stropeşte toate plantele din jur. Din planta de la picioarele ei pornesc rădăcini care o leagă de centrul pământului. De la ea pornesc raze de lumină care urcă spre cer. E conectată cu infinitul, ea însăşi e o mlădiere în afara timpului, o undă în ţara viselor. Dansează, în transă, în faţa unei mulţimi care o aclamă. Nu mai aude nimic, este cu totul cufundată în arta sa. Toate privirile sunt aţintite asupra ei. E în mijlocul scenei, în primplanul propriei sale vieţi. Aclamaţiile publicului devin şi mai puternice. Câţiva spectatori vor să o atingă. Îi evită cu o mişcare suplă, ţâşneşte cu viteza luminii. Într-o fracţiune de secundă, se avântă în faţă. Ciocnirea e violentă. Se loveşte cu pieptul şi braţele de pereţi şi asta o readuce la realitate. E leoarcă de sudoare. A dansat în sala de şedinţe, în faţa tuturor. Ca să arate că stăpâneşte

perfect situaţia, directorul de marketing îi spune cu răceală:

— Charlotte, ai avut un episod de burnout[1]. Ambulanţa e pe drum.

O frază spusă pe un ton melodic, ca o bucată muzicală.

1

În curând se face ora 18. Nu a primit încă niciun mesaj de la Tom. Charlotte îşi închide telefonul. Trebuie să arate că e puternică. Îşi pune telefonul în geantă şi intră în centrul de dans de pe strada Paradis. Se îndreaptă spre sala Pina-Bausch, acolo unde îşi ţine cursul de dans contemporan. Jeanne, o veche prietenă de la facultatea de marketing, o aşteaptă în faţa uşii duble.

— Eşti singură? întreabă Charlotte.

— Aşa se pare, doar dacă nu cumva s-au hotărât să-ţi schimbe sala în seara asta.

---

[1] Sindromul burnout sau sindromul epuizării profesionale reprezintă o stare de epuizare fizică şi psihică, frecventă în rândul celor a căror profesie este solicitantă (implicând asumarea unei mari responsabilităţi şi interacţiuni numeroase cu oamenii). Termenul a fost introdus de către psihologul Herbert Freudenberger, care a publicat, în 1980, lucrarea Burn Out: The High Cost of High Achievement. What it is and how to survive it (Burnout: preţul ridicat al marilor realizări. Ce este şi cum să îi faci faţă), în care descrie această tulburare. (n.red.)

— Nu, Michaël mi-ar fi spus. Asta-i sala. Théa n-a ajuns încă?

Jeanne încearcă să pară degajată.

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon. Nu poate veni la cursul tău. I s-a reprogramat castingul. A spus că ne vedem după, la restaurant.

Charlotte îi răspunde cu un surâs crispat.

— Înseamnă că tu vei fi singura mea elevă în seara asta.

— Nu te îngrijora, drăguţă, suntem în noiembrie, e normal. Lumea n-are chef să facă mişcare după serviciu. Dar cursul tău e grozav. Îmi place la nebunie. Nu mă simt bine dacă lipsesc o săptămână.

— La ultimul curs n-am avut decât trei elevi. Azi nu eşti decât tu. Mi-e cam greu în momentul acesta, dar nu-mi pierd încrederea.

— Eşti o profesoară super, Charlotte, ştii asta.

Numeroşii elevi de la cursul precedent ies, transpiraţi, din sală. Lui Charlotte i se strânge inima când vede grupul care se îndepărtează pe culoar, spre vestiare. De ce la cursul de jazz vine mai multă lume decât la cursul meu? Intră în sală, urmată de Jeanne. Întinde salteluţa pe podea, pentru momentul de relaxare de la final. În aer pluteşte un miros de transpiraţie. Charlotte a adus beţişoare parfumate, pe care le aprinde în toate colţurile sălii. De acum trei ani, de la episodul de burnout, Charlotte şi-a schimbat viaţa. Şi-a şters marketingul din memorie. S-a întors la ceea ce a făcut-o întotdeauna să vibreze: dansul. După ce şi-a dat demisia, a reluat antrenamentele zilnice şi cursurile de dans. A descoperit dansul improvizat, pe care îl exersa în parcuri, vara. S-a dedicat dansului trup şi suflet. Datorită unei psihoterapeute la care mergea, s-a decis în favoarea dansului contemporan, în ciuda criticilor pe care i le aducea mama ei: „Şi din ce-o să trăieşti?” N-o

să se dea bătută. N-a făcut degeaba tot drumul ăsta. Gata cu bromazepamul[2]. N-o să se întoarcă niciodată înapoi. Vrea să trăiască din pasiunea ei, să-şi câştige existenţa din cursuri.

Când să pornească playlist-ul de pe tableta conectată la boxe, o femeie tânără dă buzna în sală.

— Aici se ţine cursul de jazz?

— Da, dar tocmai s-a terminat. Acum e cursul de dans contemporan, îi explică Jeanne. Ar trebui să încercaţi, e super, o să vedeţi.

Femeia se lasă convinsă.

Charlotte încearcă să-şi alunge gândurile negre. Trebuie să se adune, să dea tot ce are mai bun, chiar dacă are acum numai două eleve. Îşi începe cursul cu o serie de exerciţii de încălzire şi de mişcări de yoga, după care trece la programul cu scheme libere, pe muzică hip-hop. Îşi învaţă elevele cum să devină conştiente de corpul lor, punându-le să execute o serie de jocuri şi de mişcări mimice, apoi le cere să improvizeze, să-şi exprime starea emoţională. Cursul se termină cu un moment de relaxare pe muzică tibetană. Jeanne a adormit. Cealaltă tânără este încântată, plină de energie şi promite să vină şi săptămâna următoare. Înainte să iasă din clădire, Charlotte se duce la Michaël, cel care se ocupă de administrarea centrului. Îi întinde cele două cupoane de la curs.

— Nu au venit prea mulţi elevi în seara asta, „Bucle de aur”, observă Michaël de la ghişeul lui.

— Aşa e, dar cursul ei e grozav, îi răspunde Jeanne.

Michaël le oferă câte o băutură detoxifiantă: apă cu lămâie şi cu bucăţi de castravete.

---

[2] În text, Lexomyl, una dintre denumirile comerciale utilizate în Franţa pentru bromazepam, medicament utilizat pentru reducerea tensiunii psihice şi pentru ameliorarea stărilor de agitaţie. (n.tr.)

Charlotte caută în geantă carnetul de cecuri, ca să plătească sala.

— Lasă, nu trebuie să-mi dai nimic de data asta.

— Eşti sigur?

— Suntem toţi în aceeaşi barcă, frumoaso, surâde Michaël şi-i face cu ochiul.

— Mulţumesc mult, Michaël. Eşti un înger.

După ce ies afară, Jeanne îl sună pe soţul ei, ca să-i spună să le dea fetelor să mănânce. În acest timp, Charlotte îşi deschide telefonul. Niciun mesaj de la Tom, în continuare. Nimic. Şi totuşi, jurase că o să se implice mai mult.

Îţi promit c-o să-ţi trimit o mulţime de mesaje de dragoste.

Charlotte simte un gol în stomac.

— Bun, Bernard are grijă de fete. A comentat un pic, dar o să-i treacă. Mergem?

Charlotte nu se mişcă. E pierdută în gânduri.

— Ce ai? Vii? Théa o fi ajuns deja.

Se întâlnesc cu Théa în faţă la Chez Jeannette. E îmbrăcată cu un palton lung, pe sub care poartă o rochie neagră, şi le aşteaptă cu ţigara în mână. Când era mică, Théa a făcut dansuri împreună cu Charlotte. Acum e actriţă.

Braseria e arhiplină. Fetele îşi fac drum prin mulţimea îngrămădită la bar. Unul dintre chelneri o recunoaşte pe Charlotte. O sărută pe obraz.

— Ce mai faci? Sunteţi trei?

Chelnerul ia o tăviţă de metal şi le conduce la una dintre mesele din fund. Cele din formica[3] roşu, care îi plac lui Charlotte cel mai mult. Câteva minute mai târziu, le aduce

[3] Material compozit obţinut prin laminare. (n.tr.)

trei mojitos. Au multă mentă, şi asta mai atenuează gustul de rom. Charlotte nu-şi termină băutura. Se gândeşte încontinuu la Tom. Nu reuşeşte să participe la discuţie.

— Şi ştii ce? Mi-am putut recupera toate zilele de concediu[4].

— Super, Jeanne, fetele tale vor fi fericite.

— Şi castingul tău cum a mers? Povesteşte.

Soseşte mâncarea. Charlotte abia dacă se atinge de farfuria ei. Nu poate să mănânce nici măcar salata vegetariană.

Tom nu mă sună. Nu-şi ţine niciodată promisiunile.

Théa se întoarce către Charlotte.

— S-a întâmplat ceva? N-ai mâncat nimic.

Jeanne se grăbeşte să răspundă în locul ei.

— N-a venit nimeni la cursul de dans.

— A, deci de asta nu zici nimic de când ai venit. Îţi faci griji?

— Un pic... Nu ştiu cum o să-mi plătesc chiria luna viitoare. Nu mai am ajutor de şomaj... Dar încerc să rămân senină, o să fie bine până la urmă.

— Ai dreptate, Cha. Şamanul meu maya spunea mereu: „Totul se petrece în mintea noastră”. Dacă ai încredere, se va ivi o soluţie.

Jeanne găseşte soluţia imediat.

— Dacă ai într-adevăr probleme cu apartamentul, Charlotte, camera noastră de serviciu e liberă: fata care e la noi ca au pair[5] pleacă săptămâna viitoare.

— E foarte drăguţ din partea ta, Jeanne. Mulţumesc, o să mă gândesc.

---

[4] În text, jours RTT, abreviere pentru Réduction du temps de travail: zile libere acordate de angajator angajaţilor care au atins deja limita maximă de 35 de ore lucrate pe săptămână. (n.tr.)

— Bun, comandăm desert? Plătesc eu, le propune Théa.

Charlotte refuză, sub pretextul că trebuie să se culce devreme. Nu mai poate. Se simte prea rău din cauza tăcerii lui Tom. Le lasă pe prietenele ei şi pleacă. O doare stomacul.

Imediat ce iese din braserie, se grăbeşte să-şi verifice încă o dată telefonul. Niciun apel. Niciun mesaj.

Îşi bate joc de mine.

Merge până în staţia lui 31, iar prin minte îi trec doar gânduri pline furie. În momentul în care se deschid uşile autobuzului, o frază îi răsună în minte. O frază spusă pe un ton melodic, ca o bucată muzicală: Pregăteşte-te, idila dintre tine şi Tom se termină mâine.

Nu poţi găsi acordul perfect fără câteva note false.

2

[5] Au pair (egal cu): persoană, de până în 30 de ani, care participă la un program de schimb intercultural. Aceasta poate locui pentru o perioadă de până la doi ani în casa familiei-gazdă, fiind tratată ca un membru egal al acelei familii. În schimb, participantul trebuie să îndeplinească nişte sarcini casnice uşoare, să-şi asume rolul de frate/soră mai mare al/a copiilor familiei gazdă. (n.red.)

Autobuzul este aproape gol. Charlotte nu se aşază. Rămâne în picioare, în stare de şoc. Fraza pe care a auzit-o se repetă în mintea ei, iar şi iar. Nu înţelege ce i se întâmplă. Lumea ei se prăbuşeşte. Se lasă pe un scaun. Livid㠎şi ia telefonul. Cu mâinile tremurând, îi trimite un mesaj Stellei.

Stella, trebuie neapărat să se întâlnească cu Stella.

În sfârşit, autobuzul ajunge la Barbès-Rochechouart, staţia unde trebuie să coboare. Charlotte îşi ia geanta, îl împinge pe omul din faţa ei şi pleacă, fără să-şi ceară scuze. În stradă, simte că se sufocă, inima îi bate tot mai repede. Începe să transpire, deşi afară e frig. Grăbeşte pasul, ca să ajungă odată la destinaţie, să se încheie odată acest atac de panică. Înainte, dacă era în această situaţie, era mai uşor, ar fi luat anxiolitice, fără să-şi pună prea multe întrebări. N-o să facă asta acum, şi-a promis să termine cu medicamentele. Psihoterapeuta la care a mers după episodul de burnout ar fi întrebat-o, fără îndoială: „Şi de ce anume îţi aminteşte această frază?” Oricât s-ar strădui, Charlotte nu găseşte niciun răspuns. Respiră cu greutate, încearcă să-şi recapete suflul. Nimic nu ajută. O ia pe bulevardul Rochechouart, apoi pe strada Clignancourt. Trotuarele sunt pustii, la fel şi Café du Commerce. Ajunsă pe strada Pierre-Picard, Charlotte se mai liniştеşte puţin. Când păşeşte pe această alee, unde locuieşte Stella, are mereu impresia că intră într-un spaţiu magic. Parcă durează o veşnicie să urce cu ascensorul din lemn, cu uşi cu grilaj. Sună la uşă. În sfârşit.

— Intră, draga mea, e deschis.

Deschide uşa şi pulsul îi revine la normal. Semnele grafice de pe stampele japoneze atârnate în hol o calmează. Îşi pune jacheta în cuierul din fier forjat. Îmbrăcată într-un kimono din mătase albă, Stella o aşteaptă, stând pe canapeaua mare din salon, cu o revistă

de artă în mână. Stella e muziciană, de origine slavă. Charlotte a cunoscut-o prin intermediul lui Tom, care îi luase un interviu pentru una dintre emisiunile lui la radio. Tom simţise că lui Charlotte îi va plăcea această femeie înţeleaptă, de 62 de ani. Violoncelistă cu renume, Stella a străbătut lumea întreagă, susţinând numeroase concerte în străinătate. Părul cărunt şi strălucitor şi ochii de un negru profund îi dau un aer de madonă. Când s-au întâlnit prima dată, Charlotte a avut strania senzaţie că o cunoaşte dintotdeauna.

— Hai, scumpo, spune-mi ce s-a întâmplat.

Incapabilă să articuleze vreun cuvânt, Charlotte se aruncă plângând în braţele Stellei. Cu capul la pieptul ei, suspină minute în şir. Stella o lasă să plângă; îi cântăreşte şi îi absoarbe suferinţa.

— Aşa, hai, plângi. Lacrimile ne limpezesc sufletul.

Încet, încet, Charlotte se linişteşte. Emoţia pe care a reţinut-o atâta timp se defulează acum prin expiraţii ample. Stella se ridică, îi întinde o cutie cu batiste de hârtie, apoi se duce la bucătărie.

— Îţi fac un ceai.

Se întoarce cu două ceşti de ceramică, aşezate pe o tavă cu motive orientale.

Din cauza lui Tom, nu-i aşa? Ce ţi-a făcut iar aventurierul ăsta?

— Ghiceşti mereu totul, Stella.

— Ştii că am antene.

— De asta am venit la tine. Mi s-a întâmplat adineauri o chestie tare bizară, legată de Tom. Am nevoie să mă lămureşti.

Stella îi întinde o ceaşcă.

— Te ascult.

— În timp ce urcam în autobuz, mi-a venit în minte o frază.

— Şi ce zicea fraza asta?

— Zicea: „Pregăteşte-te, idila dintre tine şi Tom se termină mâine”.

Stella rămâne tăcută şi ia o gură de ceai. Pe faţă îi apare un zâmbet distras.

Charlotte continuă:

— N-a fost doar un gând ca oricare altul, a fost ca un fel de muzică.

Stella o întreabă:

— Vrei să spui, ca o voce?

— Da, o voce interioară.

— Magnific! Ai intrat în contact cu intuiţia ta.

— Intuiţie?

— Da, ţi-am vorbit adesea despre această muzică a fiinţei noastre profunde, care ne călăuzeşte.

— Dar n-auzi ce mi-a spus? Că trebuie să-l părăsesc pe Tom!

— Nu, ţi-a spus să fii pregătită ca idila dintre tine şi el să se termine.

— Dar e acelaşi lucru, Stella! Cred că vocea asta era mai degrabă frica mea. Nu reuşesc s-o controlez. Mă împiedică mereu să îmi pun în practică gândurile pozitive.

— De ce vrei să-ţi controlezi frica? De ce să n-o accepţi, pur şi simplu?

— Fiindcă o să distrugă totul, o să-l sperii pe Tom şi o să mă părăsească!

— Scumpa mea, nu e întotdeauna uşor să-ţi urmezi intuiţia. Uneori, trebuie să ai curajul să-ţi înfrunţi propriile temeri pentru a le îmblânzi. Tot intuiţia te ajută să depăşeşti provocările pe care ţi le scoate în cale viaţa, să

ieşi din rutina ta. Poate că fraza pe care ai auzit-o îţi va deschide perspective noi.

— Ai de gând să-mi spui că trebuie să mă despart de Tom?

— Eu nu-ţi spun absolut nimic. Tu însăţi trebuie să simţi ce e potrivit pentru tine, iar intuiţia te va ajuta exact la asta.

— Chiar crezi că fraza asta a venit de la intuiţia mea?

Pe neaşteptate, Charlotte se ia cu mâinile de cap, deznădăjduită.

— Sunt pierdută, Stella, trebuie să mă ajuţi.

— Este necesar să formulezi întrebarea.

Charlotte îşi ridică privirea.

— Ce întrebare?

— Întrebarea pe care o vei adresa intuiţiei tale ca să-ţi dezvăluie mai mult. Trebuie s-o formulezi cât mai clar posibil.

— Cum adică?

— Înainte de toate, trebuie să te echilibrezi şi să readuci calmul în interiorul tău.

— Ca într-o meditaţie?

— Da, de exemplu, dar poţi face asta şi în timp ce speli vasele sau priveşti cerul. Pe mine muzica lui Bach mă calmează imediat.

— Eu cred că asta face pentru mine dansul.

— Sunt sigură de asta, scumpo, şi cred că intuiţia te va conduce din ce în ce mai mult spre mişcare şi spre dialogul cu corpul tău. O să-ţi vorbesc despre experienţa mea. După cum ştii, am colaborat la început cu mari orchestre simfonice, pentru o perioadă îndelungată, dar nu mă simţeam mereu în largul meu. Într-o zi, un agent mi-a propus să cânt muzică de cameră. Asta presupunea, cu

siguranţă, o carieră mai puţin ilustră, dar o voce subtilă mă îndemna să accept. Îmi amintesc că am dat cu banul. Am acceptat propunerea, chiar dacă toată lumea mă sfătuia să n-o fac. Astăzi, nu sunt fericită decât atunci când cânt în concerte cu public restrâns. Chiar dacă n-a fost uşor la început, am continuat să-mi urmez intuiţia. Timpul mi-a demonstrat că, dacă am încredere în ea, atunci sunt în acord perfect cu mine însămi.

— Eu nu pot spune acelaşi lucru. Uneori mă întreb dacă nu cumva am fost prea optimistă să sper că îmi voi câştiga existenţa din cursurile de dans contemporan. Credeam că o să mă descurc, şi nu e deloc aşa. Şi totuşi, dansul e pasiunea mea.

— Ştii, nu poţi găsi acordul perfect fără câteva note false. Ai să vezi: dacă-ţi urmezi intuiţia, exteriorul îţi va vorbi şi el.

— Exteriorul? Cum adică?

— Îţi explic altă dată, acum e târziu. Dacă eşti liberă, hai să ne vedem miercuri, înainte să mă duc la repetiţii.

— Ne întâlnim la ceainărie, ca de obicei?

— Asta voiam să-ţi propun şi eu.

Stella o conduce pe Charlotte până în holul de la intrare. Înainte să-i deschidă uşa, ia o cutie din argint şi o deschide.

— Uite, pentru tine. Un cadou.

Charlotte se uită la ce i-a pus în mână muziciana: o monedă pe care e gravat un vultur cu două capete. Nedumerită, o priveşte întrebător pe Stella.

— Este moneda care mi-a spus să aleg muzica de cameră.

— Ca să dau cu banul?

— Da, dar să nu arunci moneda decât o singură dată pentru fiecare întrebare. Asta e regula. Ceea ce răspunde prima dată e mereu corect. Hai, noapte bună, scumpa mea, să ajungi cu bine acasă.

Charlotte îşi îmbrăţişează prietena muziciană. Cu inima mai uşoară, alege să coboare pe scara din lemn de stejar, şi nu cu vechiul ascensor cu grilaj.

Ajunsă în faţa apartamentului său, găseşte un plic strecurat pe sub uşă; îl deschide repede, îngrijorată. O înştiinţare cu privire la neplata chiriei. Epuizată, intră în baie şi se dezbracă încet. Se spală pe dinţi, în timp ce citeşte bileţelele cu mesaje pozitive lipite pe oglindă: trăiesc în abundenţă; sunt prosperă şi strălucitoare; cursurile mele de dans au un mare succes şi atrag mulţi oameni.

Cu un gest brusc, rupe toate hârtiuţele; le aruncă în toaletă şi trage apa. Cearşafurile miros bine, sunt proaspăt spălate. Charlotte nu poate să adoarmă. Oare să accepte propunerea lui Jeanne? Nu poate să-i ceară din nou mamei sale să-i plătească chiria. Va putea să trăiască în 13 metri pătraţi? În cele din urmă, o cuprinde somnul. Brusc, deschide ochii din nou, la semnalul sonor al mesageriei: „Ne vedem mâine? La ora 15, la mine? Tom.”

Ecranul telefonului îi luminează faţa. În întuneric, moneda rusească de pe noptieră are o lucire stranie.

Dacă îţi urmezi intuiţia, exteriorul îţi va vorbi.

3

Charlotte şi-a petrecut mai bine de o oră ca să se aranjeze pentru întâlnirea cu Tom. Şi-a făcut un machiaj discret, care să-i pună în valoare ochii mari şi căprui şi buzele pline. Şi-a lăsat desfăcut părul blond şi ondulat. A ezitat între mai multe ţinute, neştiind pe care să o aleagă, şi, în cele din urmă, a revenit la prima opţiune: jeanşii ei preferaţi, un pulover din lână de angora, verde crud, care îi pune bustul în evidenţă, şi ghetele noi, din piele de căprioară. Tom nu-i va putea rezista.

A ajuns în faţa clădirii în care locuieşte el cu o jumătate de oră mai devreme. Mult prea devreme ca să urce. Chiar dacă abia aşteaptă să-l vadă, trebuie să se lase aşteptată. Se duce la cafeneaua din colţul străzii, cafeneaua unde merge adesea cu Tom. Se aşază pe bancheta lor din moleschin roşu şi comandă o cafea şi un pahar cu apă. Ceva ca să treacă timpul.

— Deci sunteţi numai dumneavoastră azi? Prietenul v-a lăsat singură? O fată aşa de drăguţă ca dumneavoastră...

Chelnerul îi face cu ochiul.

— Nu, am întâlnire cu el.

— Se lasă aşteptat, deci? În ziua de azi bărbaţii sunt cei care se lasă aşteptaţi? Lumea s-a întors pe dos.

Charlotte îşi bea cafeaua, gânditoare.

Într-adevăr, ea aşteaptă de mai bine de un an ca Tom să se implice mai serios în relaţia lor. Ea e întotdeauna cea care aşteaptă. Când l-a văzut pe Tom prima dată, era îmbrăcată neglijent şi nu avea deloc machiaj. Se ducea la o conferinţă despre schimbările de mediu şi nu s-ar fi gândit nici în ruptul capului că se va îndrăgosti de unul dintre ziariştii invitaţi acolo. Când l-a văzut pe scenă, punându-le întrebări celor care luau cuvântul, a simţit cum inima începe să-i bată cu putere. Purta tenişi albi, o pereche de pantaloni chino bej, o cămaşă din denim şi o

pălărie fedora. Avea un aer de aventurier. Foarte zâmbitor, părea că se simte în largul lui înconjurat de atâta lume. Şi totuşi, în sufletul lui suferea. Soţia îl părăsise pentru un alt jurnalist, unul mai cunoscut. După ce s-a încheiat conferinţa, Charlotte s-a strecurat discret lângă el, în faţa bufetului. Privirile li s-au întâlnit şi au început imediat să vorbească. Şi-au dat seama foarte repede că au mulţi prieteni în comun şi că împărtăşesc aceleaşi concepţii despre viaţă. Iar când el i-a şoptit la ureche: „Am un Bordeaux fără sulfiţi, de pe o mică plantaţie bio. Vrei să vii la mine?”, Charlotte a uitat instantaneu că hotărâse să se culce devreme.

Prin geamul cafenelei, Charlotte observă oamenii care trec pe stradă. Fug, luaţi prin surprindere de ploaia torenţială. Titlul unei piese de teatru, de pe panoul publicitar[6] din intersecţie, îi atrage atenţia: „Mai bine să fii singur decât să ai o căsnicie nefericită. Ultimele zile!”

Charlotte se gândeşte la Stella şi la ce îi spusese cu o seară înainte: „Vei vedea: dacă-ţi urmezi intuiţia, exteriorul îţi va vorbi”.

Ezită un moment, apoi caută în portmoneu moneda rusească pe care i-a dat-o muziciana.

Dacă e cap, partea cu vulturul cu două capete, Tom hotărăşte în sfârşit să divorţeze. Dacă e pajură, partea cu numărul... o să iasă rău... şi mai bine-l părăsesc.

Trage adânc aer în piept şi încearcă să o arunce. Moneda ricoşează în podul palmei şi cade. Încearcă să o prindă, dar se rostogoleşte pe podea până la picioarele chelnerului, care o ridică şi o pune pe masă, cu un aer sever.

— Aţi primit o monedă falsă, se pare...

---

[6] În text, colonne Morris: panouri publicitare cilindrice; piese de mobilier urban destinate publicităţii. (n.tr.)

Charlotte nu răspunde nimic. I s-a tăiat respiraţia. Chelnerul a pus moneda pe masă cu numărul în sus.

Plăteşte şi pleacă imediat, ca un hoţ care vrea să se salveze.

Îl priveşte pe Tom. Udă plantele. Sunt peste tot în balconul cu balustradă de zinc, cu vedere spre acoperişuri. Aude ploaia bătând în fereastra de deasupra capului ei. Apartamentul mobilat, în care Tom locuieşte cu chirie de când s-a despărţit de soţia lui, pare întunecat, trist, lipsit de viaţă. Când i-a deschis uşa, abia dacă a schiţat vreun gest să o salute. A înţeles imediat că moneda rusească spusese adevărul.

— Cum a fost la cursul de dans?

— De ce nu m-ai sunat ieri?

— Ţi-am trimis un mesaj...

— Da, un singur mesaj, o zi întreagă! Mare lucru pentru cineva care promite mesaje de dragoste!

Nu mai udă florile, pare să ezite.

— Am fost ocupat... Am stat cu Virginie toată ziua.

— Cum adică, cu Virginie?

— Nu, nu, nu te gândi... S-ar putea să aibă un subiect pentru mine, în producţia la care lucrează.

— Şi o să accepţi?

El îşi deschide calculatorul. Biroul e plin de dosare. Îşi verifică email-ul.

— Te-am întrebat ceva, Tom.

— Ştii, va trebui să mă văd mereu cu Virginie... pentru Samuel.

— Una e să te vezi cu ea pentru fiul tău, şi cu totul altceva să lucrezi împreună cu ea zile întregi.

— Charlotte, tu creezi mereu probleme acolo unde nu sunt.

Ea se ridică brusc de pe canapea, palidă.

— Poftim? Eu sunt cea care creează probleme? De mai bine de un an tot aştept să divorţezi, să te implici cu adevărat în relaţia cu mine.

— Dar suntem împreună. N-are rost să grăbim lucrurile.

— Şi preferi să mă laşi în această stare de confuzie.

— Charlotte, mai dă-mi timp.

— Ştii ce? O să ai destul timp, dar fără mine.

— Linişteşte-te, Charlotte... Ce faci?

Fără să i se citească nimic pe faţă, Charlotte deschide dulapul. Ia de acolo cele câteva lucruri care îi aparţin, apoi merge în baie să-şi caute peria de păr şi deodorantul. Le pune pe toate într-o sacoşă de plastic.

— Charlotte, nu face asta... Nu-mi e uşor.

Îl fixează cu o privire severă. Tom s-a aşezat pe canapea şi s-a luat cu mâinile de cap. Nu se uită la ea. Lui Charlotte i-ar plăcea ca Tom să o oprească, să o implore să rămână. Dar el nici nu se clinteşte. Ea iese, trântind uşa. Aşteaptă apoi câteva minute pe hol. Niciun zgomot, nicio reacţie. Şi nicio lacrimă, nu poate nici măcar să plângă.

Când ajunge acasă, Charlotte se prăbuşeşte plângând pe podea. Are obrajii scăldaţi în lacrimi. Îşi lipeşte faţa de covor. Firele de lână îi intră în gură. O ustură ochii din cauza prafului. Ar vrea să intre în pământ, să termine odată cu viaţa asta nedreaptă. Închide ochii şi pierde noţiunea timpului.

Se trezeşte târziu în noapte, e în continuare întinsă pe podea. La lumina unei raze de lună ce cade pe covor, vede

o musculiţă care înaintează încet, dar cu hotărâre, printre ochiurile şi nodurile ţesăturii de lână. Atât de multe obstacole care trebuie depăşite. Pe Charlotte o cuprinde brusc un sentiment de compasiune.

Hai, fii puternică, aproape c-ai reuşit.

Insecta pare să-i răspundă: Şi tu aproape c-ai reuşit. Continuă să crezi.

O cuprinde deodată un val de energie. Se ridică, ia telefonul şi şterge, una după alta, fotografiile cu Tom. Ezită să-i şteargă şi numărul, decide în cele din urmă să-l păstreze. Ia un sac de gunoi şi se debarasează de tot ce-i aminteşte de relaţia cu el, apoi face un duş îndelungat, îşi săpuneşte corpul, iar şi iar. Nu mai vrea să îl simtă pe Tom pe pielea ei. Aşezată pe pat, cu un prosop în jurul corpului şi unul pe cap, îşi inspectează cu privirea apartamentul. Stă aici de şapte ani, a semnat contractul de închiriere imediat după ce s-a angajat la fostul loc de muncă.

Cu un gest hotărât, ia telefonul şi formează numărul lui Jeanne.

— Te-am trezit cumva? Vreau să te întreb ceva: mai e în picioare oferta pe care mi-ai făcut-o, să vin să locuiesc în camera ta de serviciu?

Să fii pregătită să asculţi, dar să accepţi liniştea.

4

Îngerul dansului de la Palatul Garnier pare să-i ureze bun-venit lui Charlotte când iese de la metrou. În ciuda frigului pătrunzător, cerul fără nori promite un sfârşit de zi foarte frumos. Cu inima uşoară, tânăra traversează Piaţa Operei, strecurându-se printre maşini. A ajuns la fix pentru întâlnirea cu Stella. Este nerăbdătoare să-şi vadă prietena violoncelistă la ceainăria lor, din incinta clădirii în stil Napoleon al III-lea.

O chelneriţă îi ia şalul, tricotat cu ochiuri mari, şi paltonul. Stella e deja acolo; Charlotte o vede, e aşezată între două coloane de marmură. A ales o masă într-un colţ liniştit, decorat cu lumânări mari. Şi-a lăsat pe cap căciula de blană rusească[7].

— Simt că o să-mi dai veşti bune, îi spune muziciana, îmbrăţişând-o.

— Se poate spune şi aşa... Eşti bine? E drăguţă căciula ta.

— Un suvenir pe care l-am cumpărat din Sankt-Petersburg. Îmi ţine de cald iarna.

— Da, e al naibii de frig azi.

— O să ne prindă bine ceaiul. Am comandat lapsang souchong. E ceai negru afumat, din China. Ce zici?

— E perfect.

— Deci, ce veşti ai, draga mea?

— M-am mutat. Şi am făcut ordine în viaţa mea.

— Grozav. Asta înseamnă că ai intrat într-o nouă etapă?

— Nu ştiu, dar mă simt uşurată. Nu mai trebuie să plătesc lunar o chirie. Prietena mea, Jeanne, mi-a pus la dispoziţie camera ei de serviciu.

— Ah, un spaţiu mic. Ideal ca să-ţi măreşti spaţiul din interior.

---

[7] În text, chapka, căciulă de blană, cu urechi. (n.tr.)

— Nu m-am gândit la asta, dar trebuie să spun că faptul că am renunţat la tot ce aveam m-a eliberat de o povară. Totul s-a petrecut repede, ca prin magie. Noul locatar, pe care l-am găsit pe internet, a înlocuit toată mobila. Nu mi-au rămas decât două valize, câteva cărţi şi hainele.

— Uneori trebuie să ştim să ne debarasăm de ce avem ca să găsim ceea ce este esenţial. N-ar trebui să avem niciodată prea multe lucruri, pentru că atunci lucrurile vor ajunge să pună stăpânire pe noi, în cele din urmă.

Stella o fixează pe Charlotte cu privirea.

— Ţi-au mai venit şi alte fraze în minte?

— Nu, dar cea de atunci a spus adevărul. M-am despărţit de Tom.

— Deci nu era vorba de o frică a ta?

— Era în mod clar intuiţia mea. Şi m-am folosit de moneda ta rusească. Mi-a spus că o să iasă rău dacă rămân cu Tom. Şi apoi, chiar înainte de asta, am văzut afişul ăsta pe un panou publicitar...

— Ce afiş?

— Afişul unei piese de teatru, al cărei titlu era Mai bine să fii singur decât să ai o căsnicie nefericită.

— Deci, dacă înţeleg bine, tu eşti cea care a decis să-l părăsească pe Tom?

— Da, nu e clară treaba cu nevastă-sa...

— Care ziceai că era titlul de pe afiş?

— Mai bine să fii singur decât să ai o căsnicie nefericită.

— „Singur”... sau „singură”?

Charlotte se gândeşte.

— Ă... „singur”, cred.

— Se pare că acest mesaj exterior i-a fost destinat, mai degrabă, lui Tom...

— Crezi? Şi totuşi, când am văzut afişul, mi-am amintit imediat ce-mi spuseseşi tu când eram la tine acasă, că exteriorul îmi va vorbi. Ce voiai să-mi explici, mai exact?

— De asta am vrut să ne întâlnim aici, draga mea. Ca să revenim la intuiţie, să ştii că o vei găsi în interiorul tău, ca fraza pe care ai auzit-o, dar şi în exterior, ca afişul de care spui.

— Dar cum e posibil? Doar afişul acela nu a fost pus pe panoul publicitar special pentru mine!

— Sigur că nu, dar intuiţia ta este cea care ţi l-a arătat. Fiindcă proiectăm mereu în exterior ceea ce se petrece în interiorul nostru, aşa, ca un proiector de cinema, înţelegi? Ceea ce vedem în exterior oglindeşte ceea ce simţim în interior. De exemplu, ce-ţi place ţie la salonul ăsta?

Charlotte priveşte în jur. Coloanele şi ornamentele lor, sculpturile contemporane, mobilierul modern.

— Cel mai mult îmi place faptul că acest loc face parte din clădirea Operei. Îmi mai place amestecul ăsta de modern şi clasic, liniştea de aici...

— Este şi ceva care-ţi displace?

— Nu, nimic... în afară de faptul că eu nu te pot invita aici fiindcă n-am destui bani.

— Ei, vezi, ceea ce simţi despre locul acesta îţi spune exact cine eşti tu azi: o balerină de formaţie clasică, care s-a orientat către dansul contemporan, care este în căutarea liniştii, dar care nu are destule resurse financiare în acest moment.

— Vrei să spui că trebuie să caut semnele din exterior ca să ştiu ce-mi spune intuiţia?

— Da, doar că ele apar atunci când nu le cauţi. Comunicarea cu intuiţia este adesea paradoxală: trebuie să ştii să cauţi fără să ai aşteptări, să fii pregătită să asculţi, dar să accepţi liniştea, să te eliberezi de voinţă

fără să abandonezi dorinţa de a creşte. E un dozaj foarte fin, unic pentru fiecare în parte. Nu există nicio regulă; totuşi, trebuie să ne ştim gamele ca să ne recunoaştem melodia. Intuiţia este o vibraţie, o lungime de undă; ca un al şaselea simţ, care se foloseşte de celelalte cinci: poate lua forma unei voci, a unei imagini sau senzaţii, a unui gust sau miros. Intuiţia vorbeşte şi prin vise. Totul poate vorbi, atât în interior, cât şi în exterior, iar la final, pur şi simplu ştii... dar nu ştii cum de ai ajuns să ştii.

— Dar dacă o să confund iar frica cu intuiţia? Dacă mă înşel?

— Şi asta face parte din călătorie, draga mea. Singurul lucru pe care-l poţi face atunci când trebuie să iei o decizie este să te întrebi dacă acţionezi din dragoste sau din frică. De exemplu, pune-ţi întrebarea asta ca să afli care a fost motivul pentru care l-ai părăsit pe Tom: frica sau dragostea?

— Cred că a fost vorba, mai degrabă, de furie.

— Dar care a fost sentimentul din spatele furiei? Furia era acolo ca să te protejeze, din dragoste, sau ca să te îndepărteze, de frică?

Linişte.

Charlotte rămâne mută. Stella se uită la ceasul-colier, ca să vadă cât e ora.

— Trebuie să plec, am repetiţie. Termină-ţi liniştită ceaiul şi gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Stella îşi aranjează pe umeri etola din caşmir şi se ridică.

— Nu-ţi face griji, îngeraş, îi spune lui Charlotte, îmbrăţişând-o. La finalul călătoriei, o să vezi că totul e perfect.

Charlotte o urmăreşte pe Stella cu privirea. Chelneriţa o ajută pe muziciană să-şi îmbrace pelerina lungă şi bej şi

apoi o conduce în holul cu draperii de catifea roşie. Telefonul lui Charlotte vibrează pe masă; pe ecran apare numele „Mama”.

— Unde eşti, Charlotte?

— la ceainăria de la Operă. De ce?

— De ce? Am trecut pe la tine şi mi s-a spus că nu mai locuieşti acolo!

— Scuză-mă, nu te-am anunţat. Da, m-am mutat. Dar nu-ţi face griji, mi-am găsit o cameră de serviciu, mi-a oferit-o Jeanne.

— Ţi-ai găsit o cameră de serviciu?! Un loc de muncă, asta ar fi trebuit să-ţi găseşti! De ce nu mi-ai zis nimic? Ai fi putut să vii aici, casa e mare.

— Fontainebleau e prea departe. Nu e un loc potrivit pentru cursurile mele.

— Dar trebuie să-ţi găseşti un loc de muncă stabil în domeniul tău, Charlotte! Chiar şi unul pe durată determinată. Ai putea să ţii şi cursuri de dans seara, dacă îţi place într-adevăr să faci asta.

— Am terminat-o cu marketingul, mamă. Ţi-am spus doar.

— Şi de ce nu te-ai mutat cu Tom?

Un moment de tăcere. Ezitare.

— Trebuie să închid, am un antrenament în scurt timp. O să vin la masă, la Fontainebleau. Te sun, promit.

Charlotte închide telefonul, distrasă. Bea maşinal ceaiul care i-a mai rămas; e rece şi amar. Gândurile îi sunt invadate din nou de Tom. Un val de tristeţe îi străbate tot corpul. Afară s-a lăsat dintr-odată noaptea. Chelneriţa dă într-o parte draperia din holul de la intrare, ca să iasă Charlotte. Frigul îi înroşeşte faţa. Coboară la metrou. Într-o

oră, va fi la antrenament, ca în fiecare zi. Să danseze. Să danseze ca să uite.

E de ajuns să scrii tot ce îţi trece prin cap.

5

Théa se apleacă peste balustrada balconului minuscul care dă spre parcul Buttes-Chaumont. Vederea panoramică asupra Parisului, pe care o are de aici, o impresionează.

— Se vede chiar şi Sacré-Coeur! Nu e prea mare locul acesta, dar e de-a dreptul magic! Şi Jeanne nu-ţi cere deloc chirie?

Cu o cutie de carton în mână, Charlotte îşi aranjează cărţile pe etajera de deasupra canapelei extensibile, gri deschis.

— Deloc, dar m-am oferit să stau cu fetele din când în când pentru ca ea şi Bernard să poată petrece câteva seri în doi.

— O să-ţi fie bine aici, ai să vezi.

Théa îşi deschide geanta din piele de căprioară, cu franjuri, şi scoate de acolo un etui din catifea, în care se află o busolă.

— Deci, unde e zona dragostei la tine?

— Zona dragostei?

— Cha, ţi-am spus că o să te ajut să aplici principiile feng shui. O să-ţi arăt ce am învăţat la cursul de design interior psihoterapeutic, cum să-ţi găseşti cea mai bună energie la tine acasă.

Cu busola în mână, Théa se roteşte uşor pe loc, apoi se îndreaptă spre cabina de duş.

— Interesant! Zona dragostei la tine se găseşte în cabina de duş, constată ea, surâzând. Ceea ce nu e chiar surprinzător, având în vedere că tocmai te-ai despărţit de Tom. Pentru a întări zona dragostei, ai putea să pui aici două săpunuri în formă de inimă, două şampoane, doi bureţi de baie, două prosoape, ca şi cum ai fi cu cineva.

— Pentru moment, n-am niciun chef să fiu cu cineva.

— Uite, mi-am adus cărţile de tarot. Vrei să tragi o carte ca să afli cum stai cu dragostea?

— Dacă vrei tu...

Théa caută din nou în geantă. Îşi aşază cărţile de tarot cu faţa în jos pe măsuţă.

— Ia o carte.

Charlotte întoarce o carte care înfăţişează un bărbat între două femei. Este Cartea Îndrăgostiţilor.

— Cartea e aşezată invers. Asta arată un obstacol. După părerea mea, tu încă nu ştii ce vrei. Eziţi... Vei ezita chiar între doi bărbaţi. Ai două drumuri şi nu ştii pe care să-l alegi.

— Nu sunt făcută pentru poveştile de dragoste, nu decurg niciodată aşa cum ar trebui. Întotdeauna e prea complicat.

— Uneori, nu ne putem deschide decât dacă suntem conştienţi de propria vulnerabilitate şi fragilitate. O inimă frântă este o inimă deschisă, după cum spunea şamanul meu maya din Mexic, ştii, femeia care m-a iniţiat.

Théa o ia pe Charlotte în braţe.

— Să ştii că totul trece.

Ia din nou busola.

— Deci, acum, hai să vedem pentru sud-est: zona banilor şi a bogăţiei. E canapeaua ta acolo... E simbolic... Trebuie să fii prudentă cu contul tău bancar. Ce ţi-ar plăcea să schimbi la viaţa ta profesională?

— Mi-ar plăcea să aibă mai mult succes cursurile mele de dans, să am mai mulţi elevi.

— Tocmai, principiile feng shui te vor ajuta. Ai putea, de exemplu, să agăţi deasupra canapelei fotografii cu grupuri de dansatori?

— Vrei să spui că, dacă afişez „semne exterioare”, acestea vor acţiona asupra stării mele interioare?

— Da, casa trebuie să-ţi reflecte dorinţele, dacă vrei ca ele să prindă formă în viaţa ta. Interiorul şi exteriorul se află în strânsă legătură.

— Stella mi-a explicat ceva asemănător cu privire la intuiţie.

— Tot ce se află în jurul nostru este simbol. Chiar şi pietrele ne vorbesc, dacă ştim să le ascultăm.

— Asta spune şamanul tău?

— Absolut.

Tot cu ajutorul busolei, Théa se îndreaptă spre fereastra dinspre nord.

— Ei, asta e minunat! Uite unde se găseşte zona carierei: vedere spre Sacré-Coeur şi tot Parisul la picioarele tale.

Privirea lui Charlotte se pierde spre orizont. Sacré-Coeur, în depărtare, i se pare aşa de aproape, aproape că ar putea s-o atingă cu degetul. Théa bagă iar mâna în

geantă şi scoate de acolo un carneţel cu motive geometrice pe copertă.

— Uite, pentru tine.

— E foarte frumos. Îmi place mult, mulţumesc.

— Ca să poţi să-i pui întrebări intuiţiei tale. Am citit o carte grozavă despre asta, care m-a făcut să mă gândesc la lucrurile despre care ţi-a povestit Stella. Se pare că îi putem pune întrebări intuiţiei aşa cum i-am pune întrebări unui om. Ca să afli răspunsul, e de ajuns să scrii tot ce-ţi trece prin cap, chiar dacă ţi se pare absurd. Ideal ar fi să faci asta în fiecare zi. Ai putea s-o faci ca parte a ritualului tău de dimineaţă...

— Sper c-o să meargă mai bine decât afirmaţiile pozitive pe care m-ai pus să le lipesc pe oglindă şi care n-au avut niciun rezultat.

— Având în vedere starea de angoasă în care te aflai din cauza relaţiei cu Tom, evident că n-aveau cum să dea rezultate. Trebuie să ai o stare de calm ca să le pui în aplicare! Ca să ajungi acolo, meditaţia este un instrument foarte bun.

— Da, numai că, atunci când încercam să meditez, mă gândeam şi mai mult la Tom, ceea ce mă tulbura şi mai mult.

— Acum nu mai eşti cu el, ar trebui să fie mai uşor. Ai făcut bine să te debarasezi de toate lucrurile care te făceau să te gândeşti la el. Obiectele preiau memoria emoţională a proprietarului, se creează legături invizibile.

— N-am păstrat aproape nimic de la el, în afară de numărul de telefon şi de chei, pe care ar trebui să i le înapoiez într-o zi.

— I le poţi trimite prin poştă.

— Nu m-am gândit, spune Charlotte, cu jumătate de gură.

— Acum, că am terminat cu feng shui-ul, te iau la cursul de meditaţie.

— Unde e?

— La centrul meu de yoga, lângă Gara de Est. Mergem cu bicicleta?

Pereţii sălii de meditaţie sunt vopsiţi în oranj. Din tavan atârnă flori de hârtie. Sunt agăţate peste tot portrete în alb-negru ale unor maeştri hinduşi. Charlotte s-a aşezat în poziţia lotus, în stânga Théei. Încearcă să se concentreze. Simte furnicături pe piciorul stâng. O mănâncă nasul. Încearcă să ignore aceste lucruri, speră că o să treacă. Imposibil. Îi vine foarte tare să se scarpine. Îşi îndoaie şi îşi ridică puţin braţul ca să oprească furnicăturile. Cu ochii închişi, aude vocea răguşită a maestrului de yoga.

— Nu vă mişcaţi... Spatele drept, concentraţi-vă asupra punctului dintre sprâncene, vizualizaţi o lumină albă în timp ce auziţi mantra OM.

Charlotte nu reuşeşte. Prea multe gânduri îi invadează spiritul. Îi vine din nou în minte conversaţia cu mama ei. Simte cum o cuprinde furia. Parcă ar fi o pedeapsă să stea aşa, imobilizată. Se simte întemniţată în propriul corp. Ar vrea să se mişte, să danseze, să cânte, să alunge această furie din ce în ce mai pregnantă.

— Lăsaţi să curgă gândurile care vin spre voi, nu vă agăţaţi de ele. Lăsaţi emoţiile să treacă aşa cum trec norii pe cer. Concentraţi-vă asupra respiraţiei.

Încet-încet, cuvintele mamei sale se îndepărtează. Îi vin gânduri nostalgice legate de Tom. Durează câteva momente, apoi dispar. E cuprinsă de un calm imens. Se lasă condusă de lumina albă. Simte cum soarele îi pătrunde în piele, îi dilată celulele, îi încălzeşte faţa, îi măreşte inima şi o umple cu particule aurii. Este copleşită

de un val de bucurie pură. Deodată, apare imaginea unei coline înverzite, care se reflectă pe suprafaţa lină a unui lac strălucitor. Devine una cu colina, e vegetaţia colinei, relieful, râurile, e vârful colinei şi cerul de deasupra ei. Pluteşte. Pluteşte deasupra ei. Gongul maestrului de yoga o readuce în propriul corp.

— Deci, cum a fost meditaţia?

Charlotte lasă să treacă câteva momente înainte să răspundă la întrebarea Théei. Larma care vine din exterior, din jurul Gării de Est, îi sparge timpanele. Spiritul ei încă e sus, pe colină.

— Cred că am ieşit din corp, Théa.

— Eşti sigură? Asta se întâmplă rar, ştii? Mie nu mi s-a întâmplat decât o singură dată, în coliba de purificare, cu maestrul maya.

— Şi am văzut o colină în faţa unui lac. Era aşa de frumoasă, aşa de reală.

— Poate e o colină pe unde te-ai plimbat cândva?

— Nu cred.

— Nu era la tatăl tău, la munte?

— Nu, dar simţeam că acel loc mi-era cunoscut.

— Atunci, a fost sigur un mesaj de la intuiţia ta. Poate că ar trebui să formulezi întrebarea în carneţel.

— Ai dreptate, aşa o să fac.

— Să scrii dimineaţa, e cel mai bun moment pentru asta. Te las, Cha, trebuie să mă duc, cei la care am fost la casting vor să mă vadă din nou.

— Înseamnă că a mers bine audiţia de ieri seară?

— Da, realizatorul vrea să mă duc din nou. E american. Castingul e pentru o filmare în Statele Unite.

— Super, acum eşti pe deplin lansată ca actriţă de comedie.

— Mexicul m-a transformat. Hai, am plecat.

Când revine în camera ei, Charlotte se gândeşte din nou la această colină „magică”. I-ar fi plăcut să-i povestească această experienţă lui Tom. Ar fi privit-o drept în ochi, cu ochii lui mari, albaştri, ar fi ascultat-o fără să o întrerupă, i-ar fi dat atenţie. Sigur ar fi ajutat-o să descifreze această viziune. Era deschis către lucrurile invizibile şi către misterele universului. Charlotte găseşte pe raftul de deasupra canapelei un măr şi o punguţă cu migdale. Nu are curaj să coboare şi să ia masa împreună cu Jeanne. Nu i-ar putea vorbi despre şedinţa de meditaţie, fiind şi soţul ei de faţă. Bernard e prea raţional. Afară, luminile oraşului se aprind una după alta, Sacré-Coeur străluceşte în lumina asfinţitului. Charlotte muşcă din măr, visătoare. Contemplă minute bune biserica albă, aşezată pe colină.

Prin repetiţie se naşte creaţia.

6

Charlotte deschide ochii şi se întinde ca o pisică. O rază de soare îi mângâie pielea. O va trezi un duş fierbinte. Ascultă cu atenţie zgomotului apei, vrea să profite de momentul prezent. Recipientul de gel de duş e gol, nu mai e nicio picătură.

Iar am uitat să cumpăr.

Iese udă din cabina de duş. E bun şi săpunul de la chiuvetă. Se şterge, apoi găseşte, pe un scaun, un body, o pereche de leggins şi o pereche de şosete. Se îmbracă în grabă. În dimineaţa asta, s-a hotărât să urmeze sfatul pe care i l-a dat Théa, acela de a-şi relua ritualurile zilnice: „Ritualul este esenţial ca să-ţi pui viaţa în mişcare. Faptul de a repeta cu regularitate aceleaşi gesturi sau de a face anumite activităţi în fiecare zi îţi permite să ajungi să te controlezi pe tine însăţi, să controlezi realitatea şi evenimentele. Chiar şi un ritual de zece minute îţi va transforma ziua. Prin repetiţie se naşte creaţia. Tu alegi activităţile care îţi plac; ele vor deveni ritualul tău personal.”

Primul ritual al zilei, yoga. Charlotte îşi aşază salteluţa de spumă în faţa ferestrei. Vrea să vadă cerul. Articulaţiile ei au o uşoară rigiditate matinală. Exerciţii de respiraţie. Starea i se schimbă. Salutul Soarelui. Se apleacă, se arcuieşte, se răsuceşte, se ridică. Al doilea ritual al zilei, super-sucul. Pară, clementină, morcov, măr, curcuma. Bagă în priză blenderul, care răsună ca o mantra şi care face pereţii camerei să vibreze. Charlotte savurează în linişte fiecare înghiţitură de suc. Ritualul carneţelului, al treilea ritual al zilei. Direcţia: cafeneaua de la parter. Îşi desface părul, îşi ia o geacă peste ţinuta de yoga şi coboară pe scări cele şapte etaje.

Nu mai merg niciodată cu liftul? Să fac şi din asta un ritual? Mai văd.

Café du Parc. Căldura dinăuntru contrastează cu frigul de afară. Barmanul îi serveşte o cafea, foarte fierbinte. Refuză croasantul, e prea mare. Se aşază la bar şi îşi deschide carneţelul cel nou. Roade pixul, închide ochii, încearcă să formuleze întrebarea. E prima dată când îi pune o întrebare intuiţiei sale, în scris. Ezită, apoi

mâzgăleşte: „Dragă intuiţie, poţi să-mi spui de ce am văzut acea colină? Chiar există în realitate locul acela? Ce ar trebui să înţeleg?”

Nimic. Nu-i vine nimic în minte. Beznă totală. Încearcă să se concentreze. Ţine pixul deasupra carneţelului deschis, e gata să noteze. Zgomotul aparatului de cafea îi ţiuie în urechi. Deodată, îi vine în minte un cuvânt.

Centru.

Nu înţelege, dar scrie: „Centru? Centrul unde-mi ţin lecţiile de dans? Centrul de dans de pe strada Paradis?”

E adevărat că s-a simţit ca în paradis pe colina „magică”. Îşi termină cafeaua dintr-o înghiţitură şi strecoară în buzunar carneţelul intuiţiei. Trebuie să meargă după gel de duş şi să facă cumpărături pentru masa de prânz, pe care o va lua împreună cu Jeanne. Chiar ea i-a propus asta prietenei sale, ca să poată petrece mai mult timp cu fetele.

La raionul de cosmetice, caută marca de gel de duş pe care o foloseşte în mod obişnuit. Îi atrag atenţia nişte săpunuri în formă de inimă. Ia unul, îl miroase. Îi place parfumul. Nu, îl pune înapoi; nu vrea să fie cu cineva. Găseşte gelul de duş, îl pune în coş şi se îndreaptă spre standul de fructe şi legume. S-a gândit să facă un risotto cu hribi. Găseşte ceapă, usturoi, ciuperci, toate bio. Of, Bernard nu e vegetarian. Mai ia o pulpă de pui de la raionul de carne de pasăre. În timp ce îşi aşteaptă rândul la casă, vede un cuplu de adolescenţi. Nu se sinchisesc de privirile celor din jur; se sărută. Sunt îndrăgostiţi. Charlotte se întoarce la raionul de cosmetice. Două săpunuri în formă de inimă, încă un gel de duş, două periuţe de dinţi. Cine nu riscă, nu câştigă.

Charlotte căleşte ciupercile în tigaie. Lucie şi Chloé, fetele lui Jeanne, una de şase, alta de trei ani, dau buzna în bucătărie. Fata cea mare vrea să-i arate lui Charlotte ce a învăţat la cursul de dans. Ia tableta lui Bernard şi găseşte pe YouTube un videoclip cu Lacul lebedelor. Lucie dă tare sonorul şi îşi începe reprezentaţia. Sora sa mai mică o imită. Paşi încrucişaţi, reverenţe, o piruetă puţin dezechilibrată, cu braţele în aer. Chloé ţipă, zgomotul e supărător.

— Prinţesele mele, ştiţi că mama are nevoie de linişte atunci când pregăteşte masa.

— Nu faci tu de mâncare, răspunde Lucie.

— Face Charlotte, continuă Chloé.

Bernard intră pe neaşteptate în bucătărie.

— Chloé, încetează imediat cu ţipetele astea. Lucie, ţi-am spus de o mie de ori să nu te joci cu tableta mea. Şi tu, Jeanne, le laşi să-şi facă de cap?

— Nu le las, le explic care sunt nevoile mele. Şi ar fi bine să faci un curs de comunicare nonviolentă.

Bernard ridică din umeri.

— Bun, mâncăm astăzi? Asta nu-i violent, nu?

Dispare în salon. Jeanne dă ochii peste cap şi o ia drept martor pe Charlotte.

Fetele nu termină tot din farfurie. Cer desertul, se ridică de la masă, apoi aleargă de colo-colo, cântând. Chloé ţipă şi scoate limba. Cu toată harababura asta, Jeanne o urmăreşte cu greu pe Charlotte, care îi explică nişte lucruri despre feng shui. Bernard ridică o sprânceană, batjocoritor.

— Toate astea-s nişte prostii.

Jeanne e ofensată.

— Ştii, dragul meu, multe companii folosesc principiile feng shui ca să-i ajute pe angajaţi să fie mai productivi.

— Şi ca să le umple buzunarele şarlatanilor, o ia în râs Bernard.

Lucie şi-a pus o pereche de aripi de înger şi aleargă în jurul mesei. Chloé o urmăreşte, vrea să o tragă de voalul alb. O dezechilibrează pe sora ei. Sticla de vin se răstoarnă. Covorul e distrus. Palma se îndreaptă involuntar spre copil. Jeanne e uluită de propriul gest. Şi-a pierdut controlul. Lucie urlă, cu mâna pe obraz; la fel face şi sora ei, ea urlă şi mai tare. În bucătărie, Jeanne cedează şi izbucneşte în lacrimi.

— Sunt o mamă rea. Mi-e ruşine când merg pe stradă; e un circ permanent cu fetele. Toată lumea se uită la noi. Totuşi, mă străduiesc să fac ce trebuie. Dar, vezi tu, mi-e greu din cauza lui Bernard. Le ceartă tot timpul.

Lui Charlotte nu-i place să o audă pe prietena ei vorbindu-şi de rău soţul. Îi aminteşte de mama ei, care o lua mereu deoparte ca să-i bârfească tatăl. O sfătuieşte pe Jeanne să petreacă mai mult timp doar cu Bernard şi îi aminteşte că poate să stea ea cu fetele din când în când.

— Eşti foarte drăguţă, Charlotte. Ştiu că pot conta oricând pe tine. Chiar, se apropie aniversarea lui Bernard. O să-i fac o surpriză, o să-l duc la un restaurant de lux.

După masă, Charlotte se pregăteşte pentru ritualul ei preferat: antrenamentul de dans. Sala de dans este în arondismentul 11. De la episodul de burnout, Charlotte se antrenează aici aproape în fiecare zi. A reluat dansul contemporan, a făcut multe stagii de perfecţionare şi a participat, în acelaşi timp, la ateliere pentru profesionişti. A petrecut la centru un număr impresionant de ore, aşa că acum se numără printre dansatorii care au voie să se

antreneze acolo când vor. Au o sală rezervată special pentru ei. Din Buttes-Chaumont, Charlotte merge la sală cu bicicleta. În felul acesta, îşi face încălzirea.

Odată ajunsă, se grăbeşte la vestiar să se schimbe. Evită să stea prea mult aici. Nu-i place să-şi vadă trupul gol în oglindă, crede că e mai grasă decât celelalte dansatoare.

În sală, Charlotte se concentrează asupra stării de moment. Se întinde pe podea, îşi întinde picioarele şi braţele. Prin acest ritual, intră în armonie cu ea însăşi. De fiecare dată când se pregăteşte să danseze, are senzaţia că nu mai e singură, că e lângă ea un alter ego invizibil, care o priveşte în linişte şi îi zâmbeşte.

După ce se întoarce în camera ei de la etajul al şaptelea, Charlotte frunzăreşte colecţia revistei Mouvement, ca să selecteze din ea fotografii cu grupuri de dansatori. Îi atrag atenţia imaginile cu trupa coregrafului egiptean Asar Asmar. Fost actor, Asar Asmar s-a lansat rapid în dansul contemporan la Cairo, oraşul său natal. Cunoscut în toată lumea pentru reprezentaţiile sale impresionante, pe care le dă la baza piramidelor, şi-a înfiinţat de curând propria şcoală de dans în Franţa. Fotografiile cu dansatorii grupaţi în jurul coregrafului i se par ideale lui Charlotte. Aşa cum a sfătuit-o Théa, le va agăţa deasupra canapelei pentru a-şi activa zona belşugului. Se apucă să decupeze toate imaginile. Începe să spere.

Doar în deşert ne descoperim pe noi înşine.

7

În această după-amiază, Charlotte va avea prima „întâlnire” cu ea însăşi. Théa i-a explicat la telefon cum să facă asta.

— În fiecare săptămână, îţi rezervi câteva ore pentru a te întâlni cu copilul tău interior, acea parte din tine care se află tot timpul într-o stare de bucurie şi e lipsită de griji, acea parte din tine care te face să descoperi lumea cu ochii unui copil şi te îndeamnă să te joci şi să creezi.

— Şi cum să fac să-l întâlnesc?

— Îţi spun care e metoda mea: tai o foaie de hârtie în mai multe bucăţi şi scriu pe ele diverse cartiere unde merg rar. Aleg unul la întâmplare şi mă duc acolo, încercând să-l descopăr prin ochii unui turist.

— E adevărat că atunci când călătorim privim mai mult în jurul nostru. Trăim mai mult în momentul prezent.

— Exact. Starea aceasta e ideală ca să-ţi dezvolţi creativitatea. O să vezi.

Charlotte s-a oprit la Café du Parc. Din spatele dozatorului de bere, barmanul o priveşte în timp ce ea scrie pe nişte bucăţi de hârtie. S-a obişnuit cu chestiile ciudate pe care le face şi o place, îl face să râdă. Cu ochii închişi, Charlotte alege din mulţimea de hârtiuţe aflate pe tejghea.

Trage „Étienne Marcel”.

Un cartier cunoscut, dar pe care nu-l ştie prea bine. Acum a aflat unde trebuie să meargă. Barmanul îi urează duminică plăcută şi îi spune că o aşteaptă şi a doua zi.

Charlotte se opreşte pentru un moment, în capul scărilor care coboară spre metrou, ca să se uite la cer. E frumos afară. Se hotărăşte să meargă la „întâlnire” pe jos.

E ora 15 când ajunge în staţia Rambuteau. Nu e departe de destinaţie. Magazinele de pe lângă esplanada Beaubourg şi-au montat deja decoraţiunile de Crăciun. Prin faţa lui Charlotte trec turişti, trecători singuratici, cupluri, familii cu copii mici, pe care îi plimbă cu căruciorul. Încă de când era copil i-a plăcut să observe acest du-te-vino al trecătorilor, să simtă ritmul oamenilor în mişcare. Fiecare mişcare a lor, ea o trăieşte în minte.

În faţa ei apare de niciunde o pelerină lungă, bej.

— Stella? Ce faci aici?

— N-o să-ţi vină să crezi, draga mea, tocmai la tine mă gândeam!

— Ce coincidenţă!

— Da... Voiam chiar să te sun. Am primit ieri două invitaţii la premiera spectacolului Baiadera[8], la Garnier. Ai vrea să mergi cu mine?

— Cu mare plăcere. N-am mai văzut de mult timp un spectacol de balet la Operă.

— Simt că e bine să mergi cu mine. Mi-o confirmă şi faptul că te-am întâlnit. Invitaţia aceasta a fost şi ea o surpriză... Directorul teatrului nu-mi trimite niciodată nimic. Când am văzut că e o invitaţie la premiera unui spectacol de balet, m-am gândit imediat la tine.

— E foarte drăguţ din partea ta.

---

[8] Spectacol de balet care a avut premiera mondială pe 4 februarie 1877. Coregrafia originală îi aparţine lui Marius Petipa, iar muzica este creaţia lui Ludwig Minkus. Cuprinde trei acte şi o apoteoză (actul IV) şi aduce în prim-plan lumea Indiei şi conflictele specifice baletului romantic, în care se îmbină iubirea, gelozia, intrigile, crima şi răzbunarea. (n.red.)

— Nu e din partea mea, ci a destinului. Ştii, draga mea, când se întâmplă două coincidenţe, ca cele de acum, sigur ai de-a face cu o sincronicitate.

— Adică un mesaj exterior comunicat de intuiţie, nu-i aşa?

— Da, e o comunicare foarte puternică între noi şi fiinţa noastră profundă. Să-ţi explic. Unu: primesc această invitaţie neobişnuită, care mă face să mă gândesc la tine. Doi: îmi spun că trebuie să te sun şi te întâlnesc din întâmplare pe stradă.

— Deci?

— Deci, trebuie să merg cu tine la Operă! Acolo vom găsi cu siguranţă răspunsul. Sincronicitatea, draga mea, e ca o vânătoare de comori. Dacă vrei să ştii mai multe despre asta, te sfătuiesc să te uiţi la videoclipurile profesorului Pierre Loiseau. Este un fizician foarte bun, specialist în fizică cuantică. Oferă explicaţii pentru toate lucrurile astea într-o manieră foarte ştiinţifică, dar eu nu aş putea să ţi le transmit, pentru că sunt prea tehnice.

— Foarte bine, o să mă uit. Dar spune-mi, cum de eşti în cartierul ăsta?

— Tocmai am ieşit de la expoziţia pictorului japonez Hokusai[9]. Îmi plac foarte mult lucrările lui. Marele val din Kanagawa, ce minunăţie! Toată apa aceea! Eu sunt în zodia Peştilor, mă simt în elementul meu în faţa pânzelor lui. Dar tu ce faci aici?

— Fac o plimbare cu mine însămi.

---

[9] Hokusai (1760-1849): pictor japonez ukiyo-e (gen de picturi şi litografii realizate în Japonia în secolele XVII-XX prin utilizarea tehnicii blocurilor de lemn; cunoscute şi sub numele de „picturi ale lumii în mişcare”). A realizat, împreună cu Gekkotei Bokusen, seria de cărţi ilustrate Hokusai Manga, care au fost publicate între 1814 şi 1834, la Nagoya. (n.red.)

— Ce idee bună, o plimbare de una singură! E cea mai bună cale pentru a te lăsa condusă de propria intuiţie. Doar în deşert ne descoperim pe noi înşine! Bine, te las, scumpa mea. Îţi trimit un mesaj ca să-ţi spun când e Baiadera, nu-mi mai amintesc. Plimbare plăcută!

Charlotte ajunge la destinaţie. Se hotărăşte să o ia pe strada Étienne-Marcel, spre Place des Victoires. Când ajunge pe strada Tiquetonne, aude că o strigă cineva. Se întoarce. Îi face cu mâna un bărbat cu barbă, care stă pe terasa încălzită a cafenelei Lézard. Lui Charlotte îi ia ceva timp să-şi dea seama cine e. E Dominique, un prieten al lui Tom, realizator TV. Se duce la el.

— Domi! Nu te-am recunoscut. Ţi-ai lăsat barbă?

— Nu a fost alegerea mea, am avut filmări toată luna.

— Super, despre ce a fost vorba?

— Un proiect nu foarte interesant, pentru Sam Productions.

— Proiectul soţiei lui Tom?

— Da. De când sunt din nou împreună, mă pune iar să muncesc din greu.

Charlotte simte un gol în stomac. Se sprijină de masa la care Dominique îşi bea berea.

— Să-ţi comand ceva?

— Nu, mulţumesc, mă grăbesc... Trebuie să mă întorc acasă.

— Cum merge cu dansul?

— Din ce în ce mai bine.

— O să-i spun lui Tom că te-am întâlnit.

— Nu-ţi bate capul, nu e cazul... La revedere, Dominique.

Charlotte îşi aranjează gulerul şi grăbeşte pasul. Vede în ceaţă statuia ecvestră din Place des Victoires, care se află

chiar în faţa ei. Începe să plângă, cu faţa afundată în eşarfă.

Poate că toate astea nu sunt decât iluzii.

8

Ca de obicei, Théa nu poate să vină la cursul de dans al lui Charlotte din cauza unui casting reprogramat în ultimul moment. Iar Jeanne trebuie să stea acasă, cu fetele. Avionul lui Bernard nu a putut decola din cauza grevelor şi trebuie să rămână peste noapte la Lyon.

Charlotte intră în centrul de dans din strada Paradis. E convinsă că iar nu va veni nimeni la cursul ei. Se miră când ajunge la recepţie şi vede că Michaël lipseşte. O găseşte la vestiar pe femeia care venise săptămâna trecută. E însoţită de trei adolescenţi, un băiat şi două fete.

— Ah, Charlotte, am venit cu fiul meu şi cu două prietene de-ale lui.

Băiatul seamănă cu unul dintre dansatorii din trupa lui Asar, după cum observă imediat Charlotte. Îi creşte inima de bucurie şi îşi recapătă zâmbetul.

— Super! O să fim cinci, cu tot cu mine.

După o oră, noii elevi ai lui Charlotte ies din sală plini de entuziasm. S-au descurcat foarte bine. Băiatul o ia deoparte pe Charlotte.

— Mi-a plăcut foarte mult ce am făcut. Nici n-aş zice că am fost la un curs. O să vin şi săptămâna viitoare, cu nişte prieteni.

Charlotte ia cele patru cupoane de curs, îşi ia la revedere de la elevi şi se îndreaptă spre recepţie. Acolo e o femeie brunetă, cu părul lung împletit în coadă, într-o bluză cu decolteu în V.

— Michaël nu e în seara asta? întreabă Charlotte.

— Nu, Michaël nu mai lucrează aici, am venit eu în locul lui, spune ea, tastând apăsat. Aţi fost în sala Pina-Bausch, nu?

— Da, confirmă Charlotte.

Îşi scoate carnetul de cecuri.

— N-aţi plătit pentru sală data trecută.

— Dar... Michaël mi-a spus că nu trebuie să plătesc.

— Este unul dintre motivele pentru care nu mai lucrează aici, îi răspunde femeia brunetă, fără să-şi ia ochii din ecran. Şi apropo de asta, continuă ea, aş vrea să vă spun că centrul nu mai acceptă să-şi închirieze sălile pentru grupuri mai mici de zece persoane. N-aţi avut decât patru elevi în seara asta. Data viitoare va trebui să respectaţi noul regulament, dacă nu...

— Dacă nu, ce?

— Vom fi obligaţi să dăm sala pe care aţi rezervat-o altui instructor. Un curs la care vine puţină lume, ca al dumneavoastră, strică imaginea centrului.

Charlotte scrie cecul, strângând din dinţi.

Se întâlneşte cu Théa în faţa braseriei Chez Jeannette; prietena ei fumează, nervoasă.

— Pari supărată, Théa.

— Sunt dezgustată. În cele din urmă, n-am fost aleasă pentru filmul american. Nu sunt destul de bankable[10]. Realizatorul a ales-o pe Mélanie Laurent.

— Ce aiurea! Chiar îţi doreai să participi la proiectul ăsta în State. Hai, să bem ceva ca să ne revenim.

Chelnerul vine cu băuturile lor obişnuite, mojitos, pe care le pune pe masa din formica roşu.

— Nu înţeleg. Chiar mă vedeam la Hollywood. M-am vizualizat locuind acolo.

— Nu ştiu ce se întâmplă în perioada asta. Energiile sunt blocate. Totul merge greu. În ceea ce mă priveşte, tocmai când părea că lucrurile se mişcă şi că am mai mulţi elevi, uite că apare o nouă administratoare la centru. Mă obligă să am minimum zece persoane la fiecare curs. Habar n-am de unde să-i găsesc. Mă întreb dacă tot ce facem, de la ritualuri şi feng shui la afirmaţiile pozitive, are cu adevărat vreun efect. Poate că toate astea nu sunt decât iluzii.

Théa îşi termină băutura dintr-o înghiţitură. Îşi îndreaptă spatele, bate uşor cu pumnul în masă.

— N-o să ne lăsăm doborâte. Ştii ce? Te iau cu mine la un festival de muzică electronică. E la Vincennes.

— Nu ştiu dacă am destulă energie pentru asta.

Théa e deja în picioare.

— Şamanul meu îmi spunea: „Când te simţi rău, pune-te în mişcare!” Hai, ia-ţi haina, mergem cu taxiul!

Muzica îi sparge timpanele. În jurul lui Charlotte, toţi au braţele ridicate, ca şi cum ar vrea să atingă tavanul, toţi dau din cap în ritmul muzicii. Théa dă şi ea din cap, în ritmul sunetelor metalice, iar părul îi intră în ochi. Difuzoarele imense fac sala să vibreze. Podeaua tremură.

[10] În limba engleză în text: care are potenţialul de a aduce profit. (n.tr.)

Un val de oameni se înghesuie în faţa scenei, strigând. Charlotte e în altă lume: în mintea ei.

Tom s-a împăcat cu nevastă-sa. Şi, totuşi, a jurat că n-o să se întoarcă la ea niciodată.

Un bărbat se apropie de Charlotte şi începe să se dea pe lângă ea. Chiar dacă tipul arată bine şi îi zâmbeşte, ea nu-i răspunde şi se îndepărtează. Vede apoi cum tipul se întoarce spre Théa şi îi spune ceva la ureche. Charlotte o priveşte pe prietena ei, care e foarte atrăgătoare în fusta de piele. Bărbatul pare să fie străin, vorbesc în engleză. Théa îi face cu ochiul de două ori lui Charlotte, ceea ce înseamnă, în codul lor, că îi place de acest bărbat. Îi face din nou cu ochiul lui Charlotte, apoi o lasă singură în mijlocul oamenilor hipnotizaţi de muzică. I se lipesc pantofii de berea vărsată pe jos, dar Charlotte a început să danseze. Vrea să alunge din ea întunericul şi emoţiile refulate sub flash-urile luminilor violete care îi vin în faţă. Dansează. Dansează fără oprire. Nimic altceva nu contează.

Când te simţi rău, pune-te în mişcare.

9

Înainte, îşi petrecea duminicile cu Tom. Charlotte se simţea ca într-o bulă. Timpul le aparţinea, se scurgea încet, ca şi cum ar fi vrut să facă mai mult loc pentru dorinţele lor. Duminica aceasta, în camera de serviciu pluteşte un aer de nostalgie cenuşie. Charlotte se uită pe

geam. Străbat până la ea strigătele şi râsetele copiilor din parcul Buttes-Chaumont. Oare o să aibă vreodată copii? Se gândeşte la ce i-a spus Stella: „Doar în deşert ne descoperim pe noi înşine”. Priveşte cu atenţie cerul; e acoperit de nori. Îi vine să plângă.

„Când te simţi rău, pune-te în mişcare.” Astăzi îi e greu să urmeze recomandările Théei. Charlotte se simte goală, fără energie, incapabilă să facă vreo mişcare. Se prăbuşeşte pe canapea, cu privirile în tavan. Deodată, ca un flash, îi apare în minte porticul catedralei Notre-Dame. O amintire cu Tom? Prima dată când a sărutat-o erau la kilometrul zero, în faţă la Notre-Dame. Traversaseră Île de la Cité, ca să meargă la el acasă. Charlotte ezită un moment, se ridică, apoi pune pe ea o jachetă. Vrea să revadă îngerii catedralei.

După ce traversează Pont au Change, Charlotte se strecoară în mijlocul unei mulţimi imense, adunată în cerc în faţa catedralei. Aude sunetele instrumentelor de percuţie care vin din centrul mulţimii, acolo unde e un grup de dansatori de hip-hop. Adidaşi uzaţi, cămăşi şi pantaloni de trening se mişcă de colo-colo, cu mişcări sacadate. Publicul bate din palme cu admiraţie, în ritmul intermitent. De obicei, Charlotte nu ia parte la spectacolele stradale. Trotuarul este o scenă pentru amatori, pentru cei care n-au reuşit să ajungă pe scenă. Dar, de data asta, spectacolul chiar o prinde. Rareori a văzut o astfel de tehnică, o astfel de fluiditate. Mulţimea e captivată de grupul de dansatori, ca şi cum ar fi atrasă de un soare luminos. Charlotte întâlneşte privirea dansatorului ras în cap. E îmbrăcat cu pantaloni gri deschis şi cu un tricou alb şi umple tot spaţiul prin simpla sa prezenţă. Radiază în mijlocul grupului, se învârte în cap, îşi mişcă umerii, se arcuieşte. Mişcările sale acrobatice curg ca nişte unde. Un salt final, iar publicul izbucneşte în

aplauze. Bărbatul salută audienţa cu o solemnitate de star, apoi face câţiva paşi în faţă şi ia cuvântul.

— Şi acum, cine dansează cu noi?

Nimeni nu se mişcă, dar mulţimea, cu un val de aplauze, solicită un bis.

Charlotte nu-şi ia ochii de la dansatorul ras în cap. Aşa e, nu se înşală, vine spre ea şi o arată cu degetul:

— Tu, vino cu mine. Eu sunt Aurélien.

Charlotte roşeşte. Ar vrea să intre în pământ.

— Nu... Nu prea am chef, mulţumesc.

— Cum adică, nu prea ai chef? Eşti dansatoare, nu-i aşa?

— Nu... mă rog, da.

— Atunci vino cu mine. Arată-le ce poţi să faci. Cum te cheamă?

— Charlotte.

Îşi dă jacheta jos. Inima îi bate tare, foarte tare. Aurélien o ia de mână şi o conduce în mijlocul cercului. Mulţimea o încurajează cu entuziasm. Se face linişte dintr-odată, apoi se aude iar percuţia. Charlotte e paralizată, picioarele ei parcă ar cântări tone, parcă ar fi ţintuite la pământ. Nu reuşeşte să se mişte. Aurélien se balansează încet în faţa ei şi o fixează cu ochii lui de culoarea chihlimbarului, cu o privire hipnotizantă. Atunci, Charlotte simte cum o căldură electrică îi urcă de-a lungul coloanei vertebrale. Se balansează de la stânga la dreapta, la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Cadenţa repetitivă a instrumentelor de percuţie îi vibrează în tot corpul. Muzica pune stăpânire pe ea şi, ciudat, îi conferă un sentiment de siguranţă. Se simte foarte liberă. Îşi pune bărbia în piept, îşi încrucişează braţele, ca şi cum ar fi gata să-şi ia zborul. Se învârte, îşi ondulează şoldurile, ridică un picior în faţă, apoi pe celălalt în spate, îşi umflă pieptul. Simte că

trăieşte. Pare că respiraţia îi dictează fiecare gest. Simte furnicături în tot corpul. În momentul în care se opreşte muzica, Charlotte are braţele întinse spre infinit. Îşi termină improvizaţia în genunchi, cu corpul înclinat în faţă, ca într-o rugăciune adresată cerului. Aurélien o ia de mijloc şi o ridică deasupra capului, cu braţele întinse. Charlotte ţipă, surprinsă. Cu capul în jos, ea vede îngerii din piatră ai catedralei, care par să zboare dincolo de ea. Aplauze apoteotice. Aurélien o lasă jos şi, fără să stea pe gânduri, îi spune:

— Ai fost superbă.

Îşi loveşte pieptul cu pumnul de două ori, la nivelul inimii. Charlotte îi răspunde cu acelaşi semn. Salută publicul. Apoi priveşte în jos: picioarele ei stau chiar pe placa care marchează kilometrul zero. Punctul zero al tuturor drumurilor Franţei. Al tuturor plecărilor.

O sincronicitate este o cascadă de coincidenţe.

10

Aşezată pe un scaun în RER[11], Charlotte merge să-şi viziteze mama. Reflexia chipului său în geam se suprapune cu peisajul îngheţat, care trece rapid prin faţa ei. E singură, în primul vagon. Îşi deschide laptopul şi îşi

[11] Réseau Express Régional, sistem feroviar rapid, care facilitează transportul în Paris şi în suburbiile sale. (n.tr.)

pune căştile. A descărcat un videoclip al profesorului Pierre Loiseau, Sincronicitatea şi linia timpului. Scena unde a fost filmat videoclipul îl face pe profesor să pară înalt şi zvelt. Bărbia ascuţită îi face faţa şi mai osoasă, iar ochii ageri îi dau un aer poznaş. Vorbeşte repede, uneori stâlceşte cuvintele, de parcă gândurile lui s-ar îmbulzi şi i-ar fi dificil să le rostească: „O sincronicitate este o cascadă de coincidenţe care poate schimba cursul vieţii noastre. Dacă privim viitorul ca pe o linie cauzală deja trasată, înseamnă că putem, cu toate astea, şi să-l schimbăm, trimiţând în univers intenţiile noastre, atâta vreme cât ele sunt suficient de puternice. Ele ne vor permite să urmăm o altă linie temporală. Dintr-un anumit punct de vedere, viitorul poate modifica prezentul”.

Charlotte e cuprinsă de un frison, în ciuda căldurii pe care o emană radiatorul de sub scaun. Cuvintele lui Pierre Loiseau o emoţionează, îi fac pielea de găină. I se deschid o multitudine de posibilităţi. Oare forţa intenţiei chiar are o putere reală asupra materiei?

Fontainebleau! Se grăbeşte să coboare din tren, tot cu căştile în urechi şi cu laptopul sub braţ. Mama ei o aşteaptă la capătul peronului. Când Charlotte dă s-o îmbrăţişeze, o izbeşte prima frază a mamei sale, spusă pe un ton de reproş:

— Ai putea măcar să-ţi scoţi căştile ca să mă saluţi.

A venit s-o ia cu vechiul Espace, pe care-l foloseşte ca să care mobilă la magazinul de antichităţi pe care îl are la Milly-la-Forêt. Camioneta din faţa ei nu reuşeşte să iasă din parcare; tânărul de la volan este nevoit să încerce şi a doua oară.

— Ăsta şi-a luat permisul pe ochi frumoşi? Habar nu mai au să conducă în ziua de azi.

Încălzirea e dată la maximum, iar suspensiile, care nu mai sunt noi, nu ameliorează balansul maşinii, atunci când trece prin gropi. Scaunul pe care stă Charlotte se mişcă sub ea şi o leagănă; mai că i-ar plăcea să adoarmă, să-şi găsească scăparea în vis.

Poarta verde a casei e impozantă, impecabilă. De o parte şi de alta, gardul viu este tuns perfect. Mecanismul de deschidere automată e silenţios, pietrişul aleii trosneşte sub roţi. Zgomote aşa de familiare. Hubert, tatăl vitreg al lui Charlotte, e pe terasa din faţa casei, cu trei buturugi în braţe.

— O să-ţi murdăreşti puloverul. De aia avem coş pentru căratul lemnelor.

El nu răspunde. O îmbrăţişează pe Charlotte.

— Ai reuşit să reglezi termostatul la cuptor, pentru pui?

El nu răspunde. Îşi şterge picioarele.

Masa aceasta seamănă cu ceea ce-i pregătea mama ei când era mică. Carne-legume-alimente bogate în amidon-brânză-fructe-două felii de pâine-o carafă cu apă.

Acum Charlotte are dreptul să bea cafea, fiindcă nu mai e copil.

— Nu-ţi mai pui zahăr? Te temi să nu te îngraşi?

Charlotte se mulţumeşte să surâdă, strângând din dinţi.

— Cum mai merge cu locul de muncă? Să ştii că ne facem griji pentru tine.

— Totul merge minunat. Sunt încântată, numărul elevilor mei s-a dublat. Oamenilor le place foarte mult cursul.

— Nu despre asta vorbeam. Ţi-ai căutat un loc de muncă stabil?

— Nu, termină cu treaba asta.

— Şi camera aia de serviciu? Cât dai pe ea?

— Nu-ţi face griji, n-o să-ţi mai cer bani de chirie.

— Te-ai gândit să te înscrii la pensia aceea suplimentară despre care ţi-am spus?

Charlotte se ridică de la masă, aruncându-şi şervetul peste farfurie.

— Mă sufoc aici.

— Mereu face aşa, nu poţi să-i spui nimic. Tu ce zici, Hubert?

El nu răspunde.

Porneşte maşina de spălat vase. Hubert trebuie să o ducă la gară pe Charlotte. În pragul uşii, mama ei îi dă o sacoşă cu dulceaţă făcută în casă.

— Şi cu Tom cum mai merge?

— Am terminat-o cu el.

— Nu mă mir, nu era pentru tine. Nu uita ce ţi-am spus: ai nevoie de un loc de muncă adevărat. Ascult-o pe bătrâna ta mamă.

Ea nu răspunde. Hubert porneşte maşina. Nu spune nimic.

Charlotte nu are chef să-şi petreacă seara singură. Sună la uşa apartamentului de la etajul al treilea, unde stă Jeanne. Lucie deschide uşa.

— Mamă, e Charlotte!

— E Charlotte, repetă Chloé în spatele surorii ei mai mari.

Jeanne e în bucătărie, cu mâinile în aluat. Face o tartă sărată[12] pentru cină.

[12] Este vorba despre quiche. (n.red.)

— A, Charlotte, ce bine c-ai venit. Chiar voiam să urc la tine. Am o veste grozavă pentru tine, n-o să-ţi vină să crezi!

— O veste grozavă? Ce bine, chiar am nevoie de aşa ceva. Maică-mea e aşa de negativistă...

— Tocmai am vorbit la telefon cu Bernard. Imaginează-ţi că directoarea de resurse umane de la compania lui caută un instructor de wellness pentru salariaţi. Bernard i-a vorbit numaidecât despre tine. Aşteaptă să o suni mâine.

— E un job full-time?

— Nu, şi tocmai asta e grozav. Lucrezi în continuare independent. Bernard mi-a spus că asta ar însemna cam trei zile pe săptămână, ceea ce ţi-ar lăsa timp liber pentru cursul de dans.

— Dar ce înţeleg ei prin „instructor de wellness”? Asta poate însemna foarte multe lucruri...

— Nu ştiu, o să vezi când discuţi cu directoarea. Uite, Bernard mi-a dat numărul ei de telefon. Trebuie s-o suni mâine la prima oră. O cheamă Nicole Vermecker. Rămâi la cină, scumpo? Nu pun bacon în tartă. Bernard nu vine acasă, iar a trebuit să rămână la Lyon.

Charlotte pune pe masă un borcan cu dulceaţă.

— Uite, am adus asta de la mama.

— Super, lui Chloé îi plac foarte mult căpşunile! Fetelor! Puneţi voi masa?

Ajunsă din nou în camera ei, Charlotte îşi trece în agendă numele şi numărul de telefon al directoarei de resurse umane. Instructor de wellness, trei zile pe săptămână, cu un salariu bun? Ar putea fi un compromis rezonabil, care să împace nevoia de a ţine cursuri de dans cu cea de a câştiga bani. Întinsă pe canapea, Charlotte ridică ochii şi priveşte fotografiile dansatorilor lui Asar,

prinse în piuneze pe perete. Atunci când aşteptăm un lucru, nu ştim niciodată sub ce formă va ajunge la noi.

Chiar dacă totul ţi se pare întunecat, lumina este mereu în preajmă.

11

De acum, Charlotte face parte din peisajul matinal obişnuit de la Café du Parc. Rezematã de bar, tocmai a sunat-o pe Nicole Vermecker. Directoarea a preferat să-i dea întâlnire la o braserie din apropiere de Porte de Versailles, nu la biroul ei de pe strada Malakoff, de cealaltă parte a şoselei de centură[13]. Au stabilit să se întâlnească la ora 15. Charlotte s-a uitat pe hartă; poate să ajungă acolo cu tramvaiul. Îşi termină cafeaua.

— Deci în dimineaţa asta nu scrii? o întreabă barmanul.

— Ba da, tocmai voiam să încep.

Charlotte îi surâde. Îşi ia carneţelul şi scrie întrebarea: „Dragă intuiţie, o să ajung instructor de wellness la această companie?”

Apoi închide ochii, îşi goleşte mintea de gânduri. Mâna ei se mişcă. Scrie: „Nu.”

Nu? Oare a formulat greşit întrebarea? Şi totuşi, Nicole Vermecker a fost drăguţă la telefon. A părut impresionată de parcursul ei, în special de experienţa la compania unde

[13] În text, périphérique. Este vorba despre Boulevard Périphérique, şoseaua circulară care înconjoară Parisul. (n.tr.)

a lucrat. Dintr-odată, Charlotte se simte tulburată, acest răspuns al intuiţiei o face confuză. Se uită la ceas. În orice caz, trebuie să se prezinte la această întâlnire, nu e timp de întrebări acum. Trebuie să-şi calce cămaşa albă. O să-şi ia o fustă dreaptă, ca să facă impresie bună. Ar fi bine să-şi ia şi umbrela, vine furtuna.

Următoarea staţie e Porte-de-Versailles. Uşile tramvaiului se deschid, cu o mişcare mecanică. Charlotte ajută o mămică să scoată căruciorul. Coboară din tramvai şi se opreşte pentru un moment. Faţa i se luminează, nu-i vine să creadă. La doi metri de ea, se conturează silueta înaltă şi subţire a unui bărbat: profesorul Pierre Loiseau! Îl vede traversând bulevardul. Charlotte ezită câteva momente, apoi se hotărăşte să alerge după el. Semaforul se face verde. Ea nu se retrage pe trotuar, în ciuda maşinilor care claxonează, şi, cu răsuflarea tăiată, ajunge lângă Pierre Loiseau. Îl prinde de braţ.

— Îmi place foarte mult ce faceţi dumneavoastră!

Bărbatul nu-şi ascunde uimirea.

— E prima dată când sunt oprit pe stradă de o femeie aşa de frumoasă. Sigur nu mă confundaţi cu altcineva?

— Nu, vă cunosc. Timpul, sincronicitatea! V-am urmărit toate materialele video. Mi-ar plăcea foarte mult să vorbim despre ceea ce faceţi. Aţi vrea să mergem la o cafea?

— Nu pot să refuz. La braseria din faţa noastră e bine?

Charlotte întoarce capul. Braseria Deux Ponts, acolo unde trebuie să se întâlnească cu directoarea de resurse umane.

— Ah, la naiba! Nu pot acum, mă întâlnesc cu cineva. Poate mâine? Sau când doriţi, am un program foarte liber.

— Atunci mai degrabă săptămâna viitoare. Sunaţi-mă, vă dau cartea mea de vizită. Puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Charlotte. Charlotte Rivière.

— Atunci, pe curând, Charlotte.

Cu cartea de vizită a lui Pierre Loiseau în mână, Charlotte intră la Deux Ponts. Se uită la ceasul de deasupra barului. A întârziat zece minute.

Charlotte a întârziat la cursul de dans... S-a făcut deja noapte. A început să plouă, iar ea şi-a uitat umbrela la braseria Deux Ponts. Întâlnirea cu Nicole Vermecker n-a mers prea bine. Directoarea părea că n-o ascultă, bifa, una după alta, căsuţele dintr-un formular. Cu o privire scrutătoare, i-a evaluat ţinuta, i-a cercetat bluza, fusta, balerinii. Charlotte avea impresia că e la o consultaţie medicală. Degeaba i-a vorbit despre felul în care şi-a conceput cursurile de dans, despre cum se ajunge la starea de bine prin intermediul mişcării, despre felul în care-şi propune să-i înveţe pe angajaţi să facă acest lucru; Nicole Vermecker părea că se plictiseşte. La sfârşitul întâlnirii, directoarea i-a promis că-i va răspunde repede, dar Charlotte nu mai are nicio speranţă. Nici n-a îndrăznit să urce la Jeanne ca să-i povestească cum a fost. Prietena ei nu vine în seara aceasta la cursul de dans. Trebuie să stea iar cu fetele; Bernard rămâne din nou la Lyon peste noapte.

Când ajunge la recepţie, noua administratoare a centrului de dans nici măcar nu-i spune bună seara.

— Aţi întârziat! Nu vă obosiţi să vă căutaţi elevii. Nu erau destui, v-am spus că trebuie să aveţi minimum zece.

— Dar unde sunt?

— I-am trimis la cursul de expresie corporală.

— Câţi erau?

— Şapte, dar vă spun încă o dată: trebuie să aveţi cel puţin zece elevi. La revedere, domnişoară.

Charlotte stă la una dintre mesele din formica roşu, la Chez Jeannette. Simte un nod în gât. Chelnerul îi aduce un mojito. Cocktailul o arde pe gât şi o face să lăcrimeze. Se întrebă ce o să facă, pe ce drum s-o apuce. În tot vârtejul de gânduri din mintea ei, se distinge o frază: „Chiar dacă totul ţi se pare întunecat, lumina este mereu în preajmă”.

Charlotte îşi revine. De data aceasta, e sigură: vocea din mintea ei este vocea intuiţiei.

Théa ajunge la masă, radiază. E însoţită de un bărbat. Charlotte îl recunoaşte pe străinul de la festivalul de muzică electronică.

— Ai ajuns deja, Cha? Ai venit mai devreme. Ţi-l prezint pe Nick. E american. Lucrează în industria filmului, la Los Angeles.

Charlotte îi lasă pe ei să stea pe bancheta pe care se aşezase. Când se ridică, îşi surprinde chipul reflectat în oglinda din faţa ei. Ploaia i-a stricat coafura, machiajul i-a curs. Şi totuşi, ochii ei sunt plini de lumină.

Puneţi-vă credinţele sub semnul întrebării!

12

Salutul Soarelui. Cu panorama asupra bazilicii Sacré-Coeur, din faţa ei, Charlotte îşi termină exerciţiul de yoga. În această dimineaţă a ales să-şi facă sucul dintr-o lămâie verde, un măr, ţelină şi mentă. În timp ce se concentrează, cu ochii închişi, asupra gustului ingredientelor din băutură, îi sună telefonul. Se uită să vadă cine e. Stella. Răspunde.

— Sper că nu te deranjez.

— Chiar deloc, tocmai am terminat exerciţiile de yoga.

— Te-am sunat numai ca să-ţi spun când e Baiadera: vineri, pe 8, la ora 19:30. Ne întâlnim pe treptele din faţa Operei?

— Perfect. Auzi, chiar, n-o să ghiceşti cu cine mă întâlnesc azi la restaurantul Operei.

— Spune-mi.

— Cu Pierre Loiseau.

— Incredibil! Ai reuşit să-l contactezi pe internet?

— Nu! L-am întâlnit pe stradă, din întâmplare.

— Mă bucur foarte mult pentru tine. Simt că o să-ţi spună nişte lucruri esenţiale. După părerea mea, asta seamănă cu o sincronicitate. S-ar zice că lucrurile se pun în mişcare pentru tine.

— Da. De când mi-ai vorbit de intuiţie, Stella, am început să văd lumea altfel.

— Ai pătruns un pic în magia vieţii, draga mea. Şi nu e decât începutul. Intuiţia ne conduce acolo. Te las. Ah, era să uit, Baiadera e un spectacol de gală. La revedere, îngeraş.

Charlotte închide, îşi termină sucul, apoi deschide dulapul ca să-şi caute ceva de îmbrăcat pentru întâlnirea cu Pierre Loiseau.

Un spectacol de gală? Dar n-am nicio rochie de seară. Va trebui să îi cer Théei una.

Restaurantul Operei este mult mai plin la ora prânzului decât după-amiază. Aşa cum au stabilit, Pierre Loiseau şi Charlotte s-au întâlnit la 12:30. Chelneriţa i-a aşezat lângă o fereastră mare, în formă de arc de cerc. Concentraţi asupra conversaţiei lor, niciunul nu bagă de seamă zgomotul din jur. Curios din fire, Pierre Loiseau i-a pus lui Charlotte multe întrebări despre viaţa ei. Pentru că a avut încredere în el, Charlotte i-a vorbit despre episodul de burnout, despre cum şi-a schimbat direcţia profesională, despre descoperirea intuiţiei, despre cât de dificil îi este să ţină cursul de dans.

— Şi de ce nu dansaţi?

— Păi dansez.

— Vreau să spun, de ce nu dansaţi în spectacole? Nu vă doriţi asta?

Charlotte rămâne tăcută pentru un moment. Priveşte prin fereastra imensă, ca şi cum răspunsul s-ar afla undeva acolo.

— Nu ştiu cum să fac ca să intru în branşă. Sistemul e inaccesibil. Majoritatea dansatorilor profesionişti au intrat într-o trupă de dans după ce au terminat şcoala, ceea ce nu a fost valabil şi în cazul meu. Am întrerupt şcoala superioară de dans la 18 ani ca să fac marketing.

— Marketing? Dar de ce?

Mi-am dat seama că nu eram destul de înzestrată pentru dans...

— Dar v-aţi gândit, în schimb, că sunteţi suficient de înzestrată pentru a deveni profesoară de dans. Şi totuşi, îmi spuneţi că întâmpinaţi dificultăţi legate de curs. Nu e de mirare...

— Cum aşa?

— Dacă-mi permiteţi, Charlotte, cred că nu vă raportaţi cu adevărat la dorinţele dumneavoastră profunde şi, prin urmare, nu transmiteţi universului o intenţie clară. La începutul conversaţiei noastre, vă spuneam că ar trebui să descoperim mai întâi care sunt credinţele care ne limitează, cele pe care subconştientul nostru le-a luat drept adevăruri.

— Dar ce e un adevăr?

— Puneţi-vă credinţele sub semnul întrebării! Intuiţia vă va spune dacă ele sunt sau nu sunt adecvate. Puneţi-le sub semnul întrebării, una câte una. Etapa următoare constă în proiectarea unei credinţe noi, care să fie, de data aceasta, în acord cu dorinţele dumneavoastră profunde. Aşadar, trebuie să ne golim pe noi pentru a ne conecta cu golul din univers, care, totuşi, conţine totul.

— E într-un fel ca şi cum ne-am face curăţenie în suflet? Ca să facem loc unor noi posibilităţi?

— Absolut. Dacă intenţia e clară, ea se va realiza. Dar va trebui să fi simţit deja toate emoţiile pe care le implică această realizare viitoare, să o trăim mai întâi în interior pentru ca ea să poată apoi să se materializeze, să devină realitate. Inima noastră poate să se deschidă şi să schimbe realitatea numai dacă atingem această stare de claritate a intenţiei şi, în acelaşi timp, de renunţare. Numim asta „puterea inimii”.

— De asta spuneţi, în materialele video, că viitorul poate influenţa prezentul...

— Exact.

Chelneriţa le aduce nota de plată.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, Pierre. Aţi mai fost aici?

Pierre îi dă chelneriţei cardul.

— Da; ultima dată am venit aici cu Asar Asmar, poate îl cunoaşteţi?

— Sigur, îmi place foarte mult ceea ce face, dar nu îl cunosc personal.

— E un dansator extraordinar. Ca şi dumneavoastră, este interesat de ceea ce fac eu. Am norocul de a-i oferi consiliere în privinţa noului său spectacol, Sensul hazardului. Apropo de asta, caută dansatori, din câte ştiu eu. Poate v-aş putea aranja o audiţie?

Brusc, Charlotte simte cum un curent electric i se împrăştie în tot corpul. Îi creşte inima.

— Ar fi minunat.

— Viaţa e minunată, Charlotte.

După ce şi-a luat rămas bun de la Pierre Loiseau, Charlotte simte că-i cresc aripi, că picioarele nu-i mai ating pământul, i se pare că pluteşte. Ar vrea să sune pe toată lumea şi să le dea de veste. Va avea o audiţie cu coregraful Asar Asmar!

„Chiar dacă totul ţi se pare întunecat, lumina este mereu în preajmă.”

Intuiţia ei are dreptate. Totul începe să se aşeze. Fotografiile de deasupra canapelei, întâlnirea întâmplătoare cu Pierre Loiseau când a coborât din tramvai, întâlnirea de la restaurantul Operei. Sincronicitatea îi transformă viaţa. Trebuie să-i povestească Stellei. Scoate telefonul din geantă. Vede că are un mesaj vocal de la Nicole Vermecker: „Charlotte, aş vrea să vă anunţ că aţi fost angajată la compania noastră, pe postul de instructor de wellness. Sunaţi-mă, ca să stabilim o nouă întâlnire şi să semnaţi contractul cât mai repede posibil”.

Imaginile celui care visează sunt proiecţii ale lui însuşi.

13

Charlotte nu şi-a făcut ritualul şi nici n-a mai avut timp să-şi bea cafeaua la cafeneaua de la parter. Se grăbeşte să prindă tramvaiul spre Porte du Pré-Saint-Gervais. Tocurile îi alunecă pe pavaj. S-a îmbrăcat iar cu fusta dreaptă şi cu cămaşa albă, şi-a îndreptat părul. Tramvaiul tocmai a plecat, următorul vine în zece minute. Mai are bilete? Porte de Versailles, de trei ori pe săptămână... îi convine să cumpere o cartelă Navigo[14]. Tramvaiul e plin; totuşi, găseşte un loc liber în spate. Îşi aminteşte vag de visul de azi-noapte şi îşi scoate carneţelul. De obicei, Charlotte îşi notează visele când se dă jos din pat; Théa a învăţat-o cum să facă. În dimineaţa asta n-a avut timp, dar a reuşit să păstreze în minte imaginile din vis. Scrie: „Sunt în camera mea din copilărie, întinsă pe pat, dar nu mă pot mişca. Am în picioare pantofii de dans. Încerc să-mi mişc picioarele, dar nu se întâmplă nimic. Încerc să strig. Niciun sunet. Mi-e frică. Vreau să o chem pe mama. Ştiu însă că nu va veni până nu-mi termin temele”.

Charlotte ronţăie capătul creionului. Ce vrea să-i transmită acest vis? Stella i-a explicat că şi visele fac parte

[14] Cartelă-abonament pentru mijloacele de transport în comun. Cartela conţine un număr nelimitat de călătorii săptămânale sau lunare şi este destinată locuitorilor Parisului şi ai întregii regiuni Île-de-France. (n.red.)

din limbajul intuiţiei. Imaginile celui care visează sunt proiecţii ale lui însuşi. Oare se simte blocată în propria viaţă? Oare mama ei reprezintă acea parte din ea însăşi care o obligă să-şi facă datoria? Dar care datorie? Aceea de a-şi câştiga existenţa? Se gândeşte la pantofii de dans pe care îi avea în picioare în vis.

Deodată, îi apare în minte o imagine din copilărie. Are şapte ani. Se află pe terasa casei de la Fontainebleau. Ţine în mână pantofii de dans, e îmbrăcată cu colanţi şi cu un body roz, iar pe deasupra are un hanorac. Zăreşte maşina tatălui ei, care trebuie să o ducă la cursul de dans. Dar mama e cea care conduce maşina. „Tata a plecat de acasă, nu te va mai putea duce la dans. Iar eu chiar n-am timp astăzi, trebuie să lucrez ca să putem s-o scoatem la capăt. Aşa că vom vedea mai târziu ce vom face cu dansul.”

Toată scena i s-a derulat în minte în câteva secunde. Charlotte se ridică, se simte rău; trebuie să coboare din tramvai. Vomită. Şi totuşi, n-a mâncat nimic în dimineaţa asta.

Porte de Versailles. Şi-a venit în fire. Respiră adânc. Ceva s-a rupt în ea, s-a eliberat. O senzaţie de plenitudine îi cuprinde corpul. Perspectiva sa pare acum mult mai largă. Traversează pasarela de deasupra şoselei de centură. Vede sigla şi clădirea companiei unde trebuie să semneze contractul pentru postul de instructor de wellness.

Mirosul produselor de curăţat o sufocă. Acelaşi miros care plutea în aer dimineaţa devreme, în holul de intrare al fostului ei loc de muncă. Acelaşi aparat de cafea. Îi spune numele recepţionerei, care o roagă să aştepte pe unul dintre fotoliile albe din imitaţie de piele. Charlotte stă picior peste picior, îşi priveşte pantofii, îşi aranjează fusta. Ezită, apoi îşi deschide geanta. Cap, plec; pajură, rămân.

Aruncă moneda rusească, care îi cade în palmă cu faţa cu vulturul cu două capete în sus. Nu-şi poate reţine surâsul. Se ridică şi iese din clădire sub privirea uimită a recepţionerei. Odată ajunsă afară, începe să alerge. Aleargă spre necunoscut.

Îmi trăiesc intenţiile, dorinţele de viitor ca şi cum acestea s-ar fi realizat deja.

14

Au trecut deja zece zile de la întâlnirea cu Pierre Loiseau şi tot n-are nicio veste despre audiţia cu Asar. I-a lăsat un mesaj, dar n-a primit răspuns. Charlotte îşi termină cafeaua, stând la o masă la Café du Parc, în faţa uneia dintre ferestre. Plouă. Le zăreşte pe Jeanne şi pe fete, sub o umbrelă mare care poartă sigla companiei la care lucrează Bernard. Le duce la şcoală. Lucie şi Chloé poartă hanorace K-Way fluorescente şi sar prin bălţi. Charlotte nu a vorbit încă cu Jeanne; amână momentul în care îi va spune că a refuzat oferta lui Nicole Vermecker. Suspină. Oare de ce n-a sunat-o Pierre Loiseau? Îşi scoate carneţelul şi, pe o pagină nouă, scrie, sub dată: „Dragă intuiţie, trebuie să-l contactez din nou pe Pierre Loiseau?”

Închide ochii, se concentrează. Mâna ei scrie: „Practică vizualizarea”.

Mesajul i se pare clar. Charlotte se ridică. Ştie ce are de făcut.

Aude cum cade ploaia pe acoperiş. Cu picioarele încrucişate pe salteluţa de yoga, Charlotte pune lumânarea aprinsă pe podea şi îşi goleşte mintea. Prima etapă: fixarea unui obiectiv clar.

Să am audiţia cu Asar... Nu, să am succes la audiţia cu Asar.

Se concentrează, lasă imaginile să-i vină în minte. Deodată, îşi vede picioarele. E desculţă. Se vede dansând desculţă în faţa altor dansatori, cu braţele după gâtul unui bărbat. Picioarele i se desprind de sol, corpul i se leagănă după mişcările partenerului. Simte o bucurie intensă în adâncul sufletului, o stare pe care nu a mai cunoscut-o până acum. E ca şi cum un calm extraordinar şi exaltarea ar fuziona în interiorul ei, dându-i senzaţia că e conectată cu infinitul. Vizualizarea se opreşte brusc, ca şi starea aceea incredibilă, aproape prea puternică pentru a o putea suporta. Cineva bate la uşă. Lui Charlotte îi ia ceva timp ca să revină la realitate. Se ridică, cu picioarele amorţite, şi merge să deschidă. Pe hol e Jeanne.

— Ţi-a luat ceva vreme să-mi deschizi, cu toate că spaţiul nu e aşa de mare! Te deranjez?

Charlotte are un moment de ezitare.

— Nu, în nici un caz, intră. Chiar voiam să cobor până la tine.

Jeanne intră în cameră şi vede lumânarea aprinsă lângă salteluţa de yoga.

— Ah, făceai yoga.

— Nu, o vizualizare.

— Ce mai e şi asta?

— Îmi trăiesc intenţiile, dorinţele de viitor ca şi cum acestea s-ar fi realizat deja.

— Şi atunci când se produc în prezent, le refuzi?

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. De ce n-ai acceptat postul de instructor de wellness? De ce nu mi-ai spus nimic?

— Tocmai urma să-ţi spun. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Bernard că mi-a aranjat asta, dar...

— Dar ce? Faci tot ce poţi ca să te sabotezi? Ca să nu mai spun ce stânjenit a fost Bernard din cauza ta. De fapt, n-ai chef să câştigi bani, dacă tot ai locuinţă gratis.

— Mi-a fost imposibil să fac asta. Ar fi fost pentru mine un pas înapoi.

— Un pas înapoi? Vrei sau nu să fii instructor?

— Nu, mi-am schimbat părerea. Această propunere m-a făcut să înţeleg cu exactitate ce vreau.

— Cred că Bernard are dreptate. Tu fugi de realitate, Charlotte. Nu vrei să vezi lumea aşa cum este.

— Vreau, mai presus de toate, să mă îndrept spre ceea ce e în acord cu mine.

— Nu te mai ascult, cred că e mai bine să ne oprim aici... N-am urcat la tine ca să aflu care sunt stările tale de spirit, aş vrea doar să ştiu dacă ai putea să stai cu fetele în seara asta.

— În seara asta? M-a invitat Stella la Operă, am stabilit asta acum mult timp.

— Chiar nu se poate conta pe tine, din câte văd. Era mai simplu când o aveam pe fata au pair. Ei bine, îţi doresc o seară frumoasă!

Charlotte n-are timp s-o oprească; Jeanne a trântit deja uşa. Îi aude paşii pe hol.

Să ştii să ai încredere în tine pentru a avea încredere în celălalt.

15

Charlotte se priveşte în oglinda verticală din camera Théei. E îmbrăcată în rochia conică pe care prietena ei i-a dat-o ca să o probeze.

— Deci, Cha, ce spui de asta? Nu-i aşa că e superbă? Pe asta am purtat-o la festivalul de la Cannes.

— E foarte strânsă pe corp! Mă face să par grasă. Cred că o prefer pe cea aurie cu volane, mi-ar pune mai puţin în evidenţă formele.

— Dar acceptă-ţi formele! Ai un corp magnific.

— Din cauza acestor forme n-am putut să intru la şcoala de dans de la Operă, atunci când eram mică, adu-ţi aminte.

— N-ai intrat fiindcă nu erai făcută pentru viaţa aceea disciplinată, ceea ce nu înseamnă că nu eşti dansatoare. E bine că ai audiţia asta cu Asar.

— Încă nu m-a sunat...

— Atunci când îţi vei accepta corpul aşa cum e, o să te sune toată lumea.

Charlotte se uită la Théa descumpănită.

— Cha, de când te cunosc ai vrut mereu să ai corpul altcuiva. Ai vrut să te schimbi. Eu cred că eşti foarte frumoasă. Rochia asta îţi vine perfect, chiar mai bine decât îmi vine mie.

Atunci, Charlotte îşi priveşte cu atenţie liniile corpului, fără să se grăbească. Îşi observă buclele blonde care-i cad peste umerii goi, bustul ferm, talia fină care se lărgeşte armonios spre bazin. Îndrăzneşte să se vadă, să se vadă cu adevărat.

— Ai dreptate, îmi vine bine. Deci mi-o împrumuţi pentru diseară?

— Ţi-o dăruiesc chiar. O să-mi cumpere Nick altele la Los Angeles.

— Deci e serioasă treaba cu el?

— Nu ştiu, dar e prima dată când vreau să urmez un bărbat. Şi nu fiindcă e producător.

— Poate că la asta se refereau viziunile tale cu tine la Hollywood?

— Asta mi-am spus şi eu. Mă simt ciudat să las în urmă tot ce e aici. După ce plec, poţi veni să locuieşti aici, dacă sunt tensiuni între tine şi Jeanne.

— Îţi mulţumesc, Théa. Şi vei putea să joci acolo?

— Nick o să-mi prezinte un agent. Totuşi, e un mare salt în necunoscut.

— Ca saltul unui înger care dansează. Atunci când te avânţi în braţele partenerului de dans, trebuie să ştii să ai încredere în tine pentru a avea încredere în celălalt.

Îmbrăcată în rochia conică, Charlotte stă, alături de Stella, pe rândul al treilea din faţă. Trăieşte fiecare mişcare din Baiadera. Acoperită cu un voal roşu, misterioasa păzitoare a focului sacru a intrat pe scenă. Îşi mişcă bustul şi îşi ondulează braţele, pare că zboară în mijlocul corului de sclavi indieni. Îmbrăcată într-un sari brodat şi lucios, îşi arcuieşte senzual corpul, ţine capul sus, face piruete. Tot ceea ce vede pare perfect, dar Charlotte nu se simte cu totul în largul ei. O fi vorba de faptul că dansatoarea îşi controlează prea mult mişcările? Nu par

să-i placă variaţiile, le controlează cu prea multă atenţie. Ceva nu se potriveşte. Simte un fel de strângere de inimă.

Cortina cade, marcând sfârşitul primului act. Charlotte profită de această pauză şi o invită pe Stella să bea o cupă de şampanie. La bar, se strecoară printre rochii lungi şi smoking-uri. Rochia de la Théa nu trece neobservată. Barmanul, deşi e foarte ocupat, n-o face să aştepte şi o întreabă imediat ce doreşte. Charlotte revine lângă Stella şi îi întinde paharul. Muziciana nu spune nimic. Pare gânditoare.

— Nu-ţi place spectacolul, Stella?

— Bineînţeles că îmi place, dragă, e magnific, interpretarea e perfectă. Dacă par distrasă e din cauză că nu reuşesc să iau o decizie.

— În legătură cu ce?

— Uite, trebuie să-i dau un răspuns agentului meu, care mi-a propus să susţin o serie de concerte în această primăvară pe un vapor de croazieră...

— Şi nu vrei să mergi?

— Ba da, e foarte tentant, dar nu reuşesc să mă vizualizez cântând pe acest vapor. Ca şi cum ceva m-ar împiedica s-o fac.

Charlotte înmărmureşte. Inima ei începe dintr-odată să bată cu putere. Privind peste umărul Stellei, în câmpul ei vizual apare un bărbat cu tenul mat şi cu părul negru prins în coadă. E Asar Asmar. N-are cum să se înşele, îl vede în fiecare zi în fotografiile de deasupra canapelei. E însoţit de un tânăr blond, atrăgător. Ce să facă? E agitată. Se anunţă începutul actului al II-lea. Acum ori niciodată. Nu mai e atentă la ce-i spune Stella. Asar s-a întors deja cu spatele, iar Charlotte îl priveşte în timp ce acesta urcă scările impozante ale Operei. Mergând cât de repede îi permite

rochia, Charlotte se ia după el, îl depăşeşte şi îl opreşte, tremurând.

— V-a vorbit cumva de mine Pierre Loiseau?

— Poftim? Bună seara, domnişoară. Pot să ştiu cine sunteţi?

Charlotte se bâlbâie.

— Ah... Da, sigur, îmi cer scuze! Mă numesc Charlotte Rivière. Pentru audiţie.

— Rivière... A, da, am văzut un email de la Pierre cu numele dumneavoastră.

Asar se întoarce spre tânărul blond.

— Tristan, asistentul meu, o să vă trimită un mesaj cu informaţiile de care aveţi nevoie. O seară bună, domnişoară.

Stella o ajunge pe Charlotte în capul scării.

— Cine era? Pari foarte emoţionată.

— Asar Asmar, coregraful egiptean.

— E un bărbat foarte chipeş. Iată, aşadar, care a fost motivul pentru care te-am adus la acest spectacol de balet. Asar... Îşi merită numele[15].

Cele două femei merg la locurile lor. Charlotte nu reuşeşte să-şi revină. A îndrăznit să-i vorbească lui Asar. A avut îndrăzneala s-o facă. E mândră de ea. Pe scenă, dansul Baiaderei i se pare mai fluid. Charlotte are impresia că se identifică cu mişcările balerinei; sunt în acord, ca şi cum ar fi un singur corp. Şi când dansatoarea se aruncă în braţele partenerului, Charlotte se vede pe sine făcând saltul îngerului.

---

[15] Nume de origine egipteană, derivat din numele Osiris, şi care înseamnă influenţă, autoritate; de unde şi remarca Stellei. (n.red.)

Tot ce trăim în exterior oglindeşte ceea ce se află în interior.

16

A trecut mai bine de o săptămână de când n-a mai văzut-o pe Jeanne. Tot nu a primit nicio veste despre audiţie. Aproape că nu mai are niciun ban în cont. În curând, n-o să mai aibă cu ce să-şi cumpere cafeaua. Şi totuşi, Charlotte nu-şi regretă decizia. A făcut bine că n-a acceptat postul de instructor de wellness. Intuiţia a îndrumat-o, e sigură de asta.

— Uite-ţi cafeaua.

Charlotte îi zâmbeşte lui Marc, barmanul de la Café du Parc.

— Deci, ce planuri ai pentru Crăciun, Charlotte?

— Mă duc la tatăl meu. Locuieşte la Chambéry.

Da, o să meargă la tatăl ei, ca în fiecare an. Dar ce-o să facă la întoarcere? E greu să rămână în camera de serviciu după tot ce i-a spus Jeanne. Charlotte o învinuieşte că n-a înţeles nimic din evoluţia ei. Îşi termină cafeaua şi scrie în carneţel: „Dragă intuiţie, cum o să ies din asta?”

Nu găseşte niciun răspuns, e prea multă confuzie în mintea ei. Deschide ochii, suspină, se sprijină de bar, cu privirea în gol. O carte care se află pe tejghea îi atrage atenţia. Pe copertă e lipit un bileţel pe care scrie: „Citiţi-mă”.

Charlotte se încruntă şi citeşte titlul cărţii: Arta iertării prin intermediul practicii ho'oponopono[16].

— A cui e cartea asta, Marc?

— Nu e a cuiva, e vorba de book crossing. Am fost vara asta în California şi am văzut că se practică în cafenelele de pe-acolo. Iei cartea şi, după ce ai citit-o, o laşi într-o altă cafenea sau într-un loc public, ca s-o găsească alt cititor. Îmi place foarte mult acest concept.

Charlotte surâde şi pune cartea în geantă. Intuiţia i-a răspuns.

Întinsă pe canapea, sub fotografia lui Asar şi a dansatorilor lui, Charlotte e cufundată în lectura cărţii: „Tot ce trăim în exterior oglindeşte ceea ce se află în interior. Astfel, persoanele sau situaţiile negative ne înfăţişează propriile noastre gânduri negative. Adesea, aceste gânduri provin din experienţele noastre trecute, înmagazinate în subconştient. Amintirile acestea creează credinţe false şi frici care ne fac să vedem realitatea în mod distorsionat, să ne considerăm victime ale realităţii. Îl acuzăm pe celălalt în loc să ne asumăm responsabilitatea pentru tot ceea ce ni se întâmplă, rămânem înlănţuiţi în nemulţumirile noastre, iar viaţa noastră se blochează".

Charlotte închide cartea un moment, gânditoare. În ce măsură este ea responsabilă pentru neînţelegerile cu Jeanne? Acceptase să meargă la acea întâlnire. Nu urmase încă o dată sfatul mamei sale? Jobul stabil, bine plătit? Aşadar, reacţia lui Jeanne faţă de schimbarea ei bruscă de opinie n-a fost surprinzătoare. Îşi dă seama că nu şi-a ascultat încă de la început intuiţia. Ar trebui să aibă mai multă încredere în ea însăşi. Reia lectura: „Evenimentele

[16] Ho'oponopono este o practică hawaiiană care urmăreşte restabilirea comunicării interumane şi a comunicării cu divinitatea. Practica se axează pe iertare şi pe împăcarea cu sinele. (n.red.)

dificile din viaţa noastră ne oferă ocazia de a elimina amintirile negative. Pentru asta, este suficient să repetăm în interior această mantra: «Îmi pare rău. Iartă-mă. Mulţumesc. Te iubesc.» Ceea ce înseamnă: «Îmi pare rău că am creat această situaţie. Iartă-mă pentru aceste gânduri greşite. Mulţumesc, căci datorită ţie le conştientizez. Te iubesc, căci numai prin energia iubirii voi putea să mă eliberez de ele.»”

Charlotte închide cartea. Se ridică şi îşi aranjează părul în faţa oglinzii. Se priveşte drept în ochi. Ceva s-a calmat în ea. Nu o mai învinuieşte pe Jeanne şi s-a hotărât să meargă să vorbească cu ea.

Aşezată la masa din bucătărie, în faţa lui Charlotte, Jeanne e gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu ştii ce mult m-a emoţionat ceea ce tocmai mi-ai spus. Fireşte că fiecare dintre noi are partea ei de vină în povestea asta. În ceea ce mă priveşte, ştii, mi-e dificil să-mi susţin poziţia în faţa lui Bernard. N-am îndrăznit să-ţi iau apărarea. Ai dreptul să-ţi schimbi părerea. După ce mi-ai explicat aceste lucruri, te înţeleg mai bine. Şi nu trebuie să pleci aşa de repede din cameră, chiar dacă Théa ţi-a propus să stai în apartamentul ei.

— Cred că săptămâna pe care o voi petrece la tata mă va ajuta să văd lucrurile mai clar.

Soneria telefonului lui Charlotte le face pe amândouă să tresară. Pe ecran apare un număr necunoscut. Cu mâna tremurând, Charlotte ia telefonul.

— Probabil e asistentul lui Asar, trebuie neapărat să răspund! Te las, urc la mine.

După ce iese din apartamentul lui Jeanne, Charlotte răspunde.

— Bună, Charlotte!

Nu recunoaşte vocea.

— Cine e?

— Dominique, prietenul lui Tom.

Linişte.

— Ah, bună...

— Uite, îţi propun un proiect. Este vorba despre un videoclip pe care-l fac. Am nevoie de o dansatoare şi m-am gândit la tine.

— La mine? Dar nu m-ai văzut niciodată dansând.

— Nu, dar ştiu că dansezi. Tom mi-a spus că eşti foarte talentată.

— Un videoclip? Pentru cine?

— Gabriel. Ştii, cântăreţul pe care-l vedem peste tot. Şi vei fi plătită bine. Producătorii pun totul la dispoziţie.

— Şi când e asta?

— Poimâine. Ştiu că e din scurt, dar Gabriel nu e prea disponibil.

— Există o coregrafie?

— Nu, vei improviza. Tom mi-a spus că la asta te pricepi cel mai bine. E ok pentru tine? Am nevoie de un răspuns rapid.

De data aceasta, Charlotte n-are nevoie să dea cu banul.

— Poţi conta pe mine. Unde va avea loc filmarea?

— O să te sune asistenta de producţie, ca să îţi dea toate detaliile. Vom filma în faţă la Sacré-Coeur.

S-a făcut întuneric. Luna plină luminează camera de serviciu. Charlotte nu reuşeşte să doarmă. Pentru prima dată în viaţă, va fi plătită ca să danseze. Se foieşte în pat şi se gândeşte la ce i-a spus Théa: „Atunci când îţi vei accepta corpul aşa cum e, o să te sune toată lumea”. Prin

fereastră, zăreşte domul bazilicii Sacré-Coeur, întinde mâna spre el. De data aceasta, l-a atins cu degetul.

Din metamorfoză în metamorfoză.

17

Directoarea de producţie a videoclipului a chemat-o pe Charlotte la 6:30 dimineaţa, chiar în faţa bazilicii Sacré-Coeur. E încă noapte şi luminile oraşului strălucesc în întuneric. Echipa de filmare a instalat o scenă mobilă pe care va dansa Charlotte. În camionul echipei de regie, Charlotte s-a îmbrăcat cu o salopetă verde, din latex. Fata care se ocupă de coafură şi machiaj îi prinde părul în coc, apoi îi aplică fond de ten pe gât, pe faţă şi pe mâini. Intră Dominique. Are în mână un pahar de cafea caldă.

— Mi-ai cerut o cafea, nu-i aşa?

Charlotte îi mulţumeşte şi suflă în băutura fierbinte.

— Vom începe cu tine şi îl voi filma pe Gabriel după aceea. La montaj şi în etapa de post-producţie, imaginile cu el vor fi proiectate pe salopeta ta, ca şi cum el ar cânta din interiorul tău. Singurul lucru pe care ţi-l cer în legătură cu improvizaţia este să ţii cât mai mult braţele desfăcute, ca şi cum ar fi aripi.

— Scopul dansului meu e să ilustreze metamorfoza, nu?

— Da, când imaginile lui Gabriel vor fi proiectate asupra ta, vei deveni o pasăre sau un fel de înger. Începem când eşti gata.

— Mai am nevoie de zece minute de concentrare.

De două zile, Charlotte îşi pregăteşte în minte improvizaţia. Se îndepărtează de camionul echipei de regie şi stă dreaptă în faţa unei noi zile, care tocmai începe. Inspiră adânc şi îşi goleşte mintea ca să poată vizualiza desfăşurarea coregrafiei. Îşi imaginează formele şi simbolurile care se vor materializa în dansul ei, îşi vede corpul ghemuindu-se ca o sferă de carne, apoi arcuindu-se, cu braţele întinse. Braţele îi devin aripi. Apoi se imaginează în corpul unui vultur. Traversează un nor, se contopeşte cu el, se dizolvă în el, se transformă în vapori de apă şi apoi în ploaie, care cade într-un râu. După ce termină vizualizarea, îşi începe încălzirea obişnuită.

Acum se simte pregătită. Se îndreaptă spre scenă chiar în momentul în care o primă rază de soare străpunge orizontul şi luminează domul. Inima îi bate cu putere, dar Charlotte e senină.

În spatele operatorului principal, Dominique vorbeşte la megafon.

— Motor.

— Filmăm, răspunde cameramanul.

— Muzică. Poţi să începi când vrei, Charlotte.

Mişcările ei se înlănţuie cu o fluiditate deconcertantă. Trece din metamorfoză în metamorfoză. Dansează şi îşi imaginează că zboară ca un vultur. Zboară. Se vede zburând deasupra corpului ei, care se mişcă pe scenă. Nici nu se miră că vede faţa lui Tom, care îi surâde. Îi recunoaşte ochii albaştri. Se află din nou pe colina „magică”, cea pe care a văzut-o în meditaţia ei. Dansează. Dansează pe vârful colinei.

Memoria corpului e infinită.

18

Şapte milioane de vizualizări pe YouTube! Videoclipul lui Gabriel are un succes fenomenal. Lui Charlotte nu-i vine să-şi creadă ochilor, după cum nu-i vine să creadă nici când îşi vede numele pe generic. De când s-a urcat în trenul spre Chambéry, s-a uitat fără încetare la videoclip, pe tabletă. Din când în când se întreabă dacă cea care dansează este ea, într-adevăr. Gabriel i-a trimis un mesaj de mulţumire, spunându-i că ea a contribuit mult la succesul clipului. Şapte milioane de vizualizări! Şi Théa a sunat-o din Statele Unite. Charlotte abia aşteaptă să-i arate videoclipul tatălui ei. Priveşte pe fereastră; au început să apară în peisaj munţii, plini de zăpadă. Cerul e acoperit de o ceaţă densă, dar Charlotte se simte în largul ei. Aproape că-i vine să-l sune pe Tom ca să-i mulţumească fiindcă i-a vorbit de ea lui Dominique, însă Tom este probabil în vacanţă, cu soţia lui. După ce a descoperit cartea despre practica ho’oponopono, i-a mai trecut supărarea pe care o simţea faţă de el. Şi ea a fost responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Ea a plecat prima. Nu mai e tristă. Acum, de când nu mai e cu el, uşile par să i se deschidă.

Trenul soseşte în gara Chambéry. În timp ce îşi ia valiza, la intrarea în vagon, Charlotte e oprită de un adolescent cu gluga pe cap.

— Domnişoară, tu eşti cea care dansează în videoclipul lui Gabriel?

Îi surâde băiatului şi-i spune că da.

— E super coregrafia ta!

Charlotte îl zăreşte pe tatăl ei în faţa gării. Ajută un cuplu de tineri parizieni să-şi aşeze schiurile în portbagajul suplimentar de pe plafoniera maşinii închiriate. Îl bate cu mâna pe umăr.

— Bună, tata.

— O, dulceaţă, nu te-am văzut. Stai un pic, să termin chestia asta şi mă ocup de tine. Maşina e parcată acolo, e acel Kangoo nou-nouţ.

Cu zâmbetul pe buze, Charlotte se îndreaptă spre maşină, care e deschisă. Îşi pune bagajul pe bancheta din spate. Cheile sunt în contact. Dă drumul radioului. Ştie melodia asta. A dansat pe ea. Métamorphoses, a lui Gabriel. Cântă în gura mare, în timp ce îşi aşteaptă tatăl.

A dormit foarte bine. A regăsit liniştea munţilor, care o calmează. Se simte în siguranţă sub plapuma cu carouri mari. Din pat, vede cum cad fulgii de zăpadă. Mirosul pereţilor din lemn se îmbină cu cel de pâine prăjită, care ajunge până în camera ei. Charlotte se întinde, observă cum îi reacţionează muşchii, apoi se ridică. Îşi pune o flanelă şi ciorapi groşi din lână.

În sufragerie, Ingrid, prietena tatălui ei, a aprins lumânări şi a pregătit micul dejun: fructe, müsli, ouă fierte, câteva felii de brânză. Ingrid e norvegiană. Obişnuită cu frigul năprasnic, îi place ca în casa ei să fie cald.

— Charlotte! Ai dormit bine? Apropo, tu nu mănânci carne, nu? Am pregătit pentru prânz o plăcintă cu legume. O să fie bună şi pentru tatăl tău. Chiar dacă e profesor de gimnastică, tot trebuie să aibă grijă de siluetă. Nu ţi se pare că s-a îngrăşat un pic?

— N-am băgat de seamă. Chiar, unde e?

— La vecini, îi ajută să dea zăpada de pe alee. Ai văzut cât a nins azi-noapte.

— Da, şi încă mai ninge.

— Dar după-amiază se anunţă timp frumos. Putem merge la schi. Vrei lapte în cafea?

— Nu, mulţumesc, nu beau lapte.

— Şi, ia spune, tatăl tău mi-a arătat videoclipul. Cât de frumoasă eşti!

Charlotte savurează micul dejun pregătit de Ingrid. O să facă yoga şi ritualurile mai târziu.

Sunt întâmpinaţi de un soare strălucitor atunci când ajung la Flumet-Saint-Nicolas, staţiunea unde Charlotte a învăţat să schieze. Ingrid îi lasă la baza pârtiei, lângă liniile de teleferic; ea va merge pe lângă, preferă să facă schi fond.

Ca în copilărie, Charlotte ia teleschiul, iar tatăl ei o urmează. În cazul în care ar fi căzut, el ar fi putut s-o ridice şi s-o susţină cu picioarele ca să urce panta. Charlotte îşi aminteşte cum strângea din dinţi şi se ţinea cu mâinile de bara de fier, rugându-se la îngerul ei păzitor s-o ajute să nu pice. Se străduia să stea pe schiuri ca să nu-şi dezamăgească tatăl. Aceste amintiri îi revin în minte în timp ce se îndreaptă spre vârful pârtiei. Peisajul o face să se gândească la colina „magică”; totuşi, nu e niciun lac în apropiere, nu e chiar ca în viziunea din meditaţia ei. N-a mai schiat de doi ani, dar îşi aminteşte imediat mişcările: memoria corpului e infinită. Pe alocuri, pârtia e acoperită cu gheaţă. Charlotte îşi înfige beţele de schi în zăpadă, îşi îndoaie genunchii. Nu se descurcă aşa de rău. Tatăl ei e chiar în spate. Când era mică, mergea ea în spatele lui. Îşi aminteşte cum o încuraja: „Fă tot ce poţi, dulceaţă. Cel mai important e să facem tot ce putem, chiar dacă mai

cădem uneori”. Şi ea chiar făcea tot ce putea. Întotdeauna a făcut tot ce-a putut, pe toate planurile. Dar oare tatăl ei a felicitat-o cu adevărat măcar o dată? Întotdeauna a simţit o rezervă din partea lui, de parcă nu făcuse încă tot ce îi stătea în putinţă.

E aproape ora 17, pârtiile se închid. Se întâlnesc cu Ingrid la maşină. Charlotte se oferă să conducă ea. Tatăl ei se miră, dar îi întinde cheile. Pe drumul în serpentine, nu se poate abţine să nu-i facă observaţii.

— Ai grijă la curba asta, dulceaţă, e un pic înşelătoare. Ca să menţii direcţia, redu viteza chiar înainte de viraj şi accelerează în timp ce virezi.

— Dar las-o în pace, conduce foarte bine, protestează Ingrid de pe bancheta din spate.

— Tata, nu mi-ai spus nimic despre videoclip.

— Eşti foarte frumoasă, Charlotte, îi răspunde Ingrid.

— E grozav videoclipul tău! Asta te va ajuta să mergi şi mai departe...

— Mai departe? Până unde?

— Întotdeauna e loc de mai bine, dulceaţă.

— Viaţa nu e o competiţie, tată. Întrebarea mea era: cum ţi se pare dansul meu?

— Păi tu eşti dansatoare, Charlotte! Dansai încă dinainte de a merge.

O cuprinde o uşoară tristeţe, dar apoi se gândeşte la cele şapte milioane de vizualizări de pe YouTube. Poate să fie mândră de dansul ei.

Ingrid a împodobit bradul cu decoraţiuni tradiţionale din ţara ei. A montat instalaţii aurii, a pus pe masă stele din hârtie albă şi conuri de pin. Charlotte a fost de acord să guste un pic de friptură de curcan, care merge bine cu

piureul de castane şi cu dulceaţa de afine. În ciuda protestelor tatălui lui Charlotte, Ingrid a stabilit că vor merge toţi trei la slujba de la miezul nopţii.

În biserică, Charlotte e cuprinsă de un sentiment de bucurie. Luminile din ieslă, personajele şi animalele din papier mâché[17] care aşteaptă naşterea de la miezul nopţii o încântă ca pe un copil. Totul îi vorbeşte. Ceea ce e în exterior oglindeşte interiorul. Simte că renaşte. Când ies de la slujbă, bat clopotele. Le simte vibraţiile în tot corpul... la fel ca şi vibraţiile telefonului, în buzunar. Un mesaj de la Tom: „Mi-ai plăcut foarte mult în videoclip. Mi-e dor de tine”.

Dragostea e întotdeauna liberă.

19

Pe 3 ianuarie, la ghişeul agenţiei Tolbiac, un consilier bancar ştampilează cecul de depunere al lui Charlotte.

— Suma asta o să acopere fără probleme descoperirea de cont, domnişoară Rivière. Păcat că nu primiţi şi drepturi de difuzare a videoclipului, aţi fi primit o groază de bani. Veţi mai filma vreunul?

— Am o audiţie în câteva zile, dar e pentru un spectacol.

— Al unui alt cântăreţ?

— Nu, al lui Asar Asmar, coregraful.

[17] Literal: „hârtie mestecată”. Material realizat din mai multe straturi de hârtie (preferabil de ziar), lipite între ele cu un adeziv umed, şi din care se fac figurine. (n.tr.)

— N-am auzit niciodată de el. Şi acesta va fi bine plătit? Va trebui să vă gândiţi cum să vă investiţi o parte din bani.

— Mi-aţi notat bine noua adresă, la Théa Lizi?

— Da, totul e în regulă. Vă doresc o zi bună, domnişoară Rivière.

După ce iese de la bancă, Charlotte se hotărăşte să meargă pe strada Rivoli. Trebuie să-şi cumpere un top pentru audiţie. În cabina de probă, ezită între trei modele. Îi e imposibil să se hotărască. Scoate moneda rusească, dă cu banul de trei ori. De două ori da, o dată nu. S-a hotărât. După ce plăteşte, intră într-o parfumerie ca să cumpere un cadou pentru Stella, care a invitat-o la ea acasă, ca să ia masa împreună.

— La mulţi ani, draga mea. Ce bine-mi pare că te văd. Cum a fost sejurul la munte?

Stella o ajută pe Charlotte să-şi dea haina jos.

— Foarte frumos. Se produc în continuare lucruri bune în viaţa mea. E incredibil: cu cât mă deschid mai mult spre exterior, cu atât mai mult îmi vorbeşte.

— Când ne urmăm intuiţia, ne îndreptăm spre fiinţa noastră autentică şi atunci toate lucrurile se aşază.

Charlotte îi dă sticluţa de parfum pe care a cumpărat-o.

— Parfumul tău preferat. Ca să-ţi mulţumesc pentru tot ce m-ai învăţat.

— Nu te-am învăţat nimic, ştiai deja toate astea, dar îţi mulţumesc, îngeraş! A picat tocmai bine, aproape îl terminasem. Îl voi lua în croazieră. Mergem la masă?

— Deci te-ai hotărât până la urmă să te duci în această croazieră muzicală?

— Da, am semnat contractul, dar nu sunt convinsă încă. Vom vedea ce-mi rezervă viitorul.

Stella aduce aperitivul.

— Apropo de viitor, ieri am primit invitaţia la audiţia cu Asar. De când am făcut videoclipul pentru Gabriel mă simt foarte încrezătoare în mine. Am înţeles multe lucruri legate de părinţii mei. Nu mai aştept apreciere din partea lor. Dintr-odată, mă simt mai liberă şi mai senină în ceea ce priveşte audiţia.

— Fiecare vede lumea din perspectivă lui, iar ceea ce se potriveşte unuia nu i se potriveşte neapărat şi celuilalt. Cu cât respectăm mai mult adevărul fiecăruia, cu atât mai mult îl vom respecta pe al nostru.

— Da, am înţeles acest lucru, Stella, mai ales în privinţa lui Jeanne. Stilul ei de viaţă i se potriveşte, chiar dacă nu e cel pe care mi-ar plăcea mie să-l am. Şi la fel şi în privinţa lui Tom; nu mai sunt supărată pe el pentru că s-a împăcat cu soţia lui. Mi-a trimis un SMS de Crăciun, dar am preferat să nu-i răspund. Vreau să mă deschid către altcineva, cineva care să fie liber.

— Dragostea e întotdeauna liberă, draga mea. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus că ne împinge să acţionăm: dragostea sau frica!

Charlotte o priveşte gânditoare pe Stella.

— Cred că dragostea mă împinge spre necunoscut.

— Sau, mai degrabă, spre un necunoscut... Intuiţia ne împinge întotdeauna spre nou pentru a ne face să renunţăm la obişnuinţele care ne îndepărtează de noi. Vrei desert? Am cumpărat o galette des rois[18].

[18] Galette des rois (literal: „tartă a regilor”) este o tartă foarte populară în Franţa, care se mănâncă în mod tradiţional de sărbătoarea Epifaniei (care corespunde în ortodoxie cu Botezul Domnului sau Boboteaza). (n.tr.)

Când vrei să ştii ce trebuie să faci, deschide o carte la întâmplare.

20

Charlotte a venit cu o oră mai devreme. A găsit locul unde se va desfăşura audiţia; se antrenase acolo de mai multe ori. S-a hotărât să aştepte într-o cafenea, din faţa staţiei de metrou Saint-Paul. S-a retras în fundul sălii, ca să se poată concentra.

A mers la ultima audiţie de dans atunci când avea 18 ani. Îşi aminteşte de ea, a avut loc exact după afişarea rezultatelor la bacalaureat, înainte de vacanţa de vară. Dădea audiţie pentru a intra într-o trupă de dans contemporan, la Caen. Găsise un mic hotel chiar lângă centrul de dans. În dimineaţa aceea, soarele era nemilos, aerul era înăbuşitor. Înăuntru, toate fetele erau transpirate. Charlotte găsise acolo câteva prietene, foste colege de clasă la liceul de muzică din Paris. În vestiarele întunecoase, analizase cu atenţie corpurile celorlalte dansatoare. Unele dintre ele aveau un fizic perfect. Nu ca ea. Din cauza formelor ei pline, nu reuşise să intre la şcoala de dans a Operei din Paris. Dacă se hotărâse să meargă la această audiţie, o făcuse în speranţa că va captiva atenţia celor din juriu prin originalitatea sa.

Pentru prima probă, intrase în sală împreună cu alte nouă fete. Parchetul era neobişnuit de rigid. Spre marea surprindere a lui Charlotte, juriul îi ceruse să execute mişcări de dans clasic. Nu avusese timp să-şi exprime originalitatea, să facă diagonala de piruete.

Decizia juriului nu a mirat-o. Nici măcar n-o chemaseră la proba de dans liber din acea după-amiază. Plecase imediat la gară şi schimbase biletul de tren ca să ajungă cât mai repede la Fontainebleau, la mama ei.

Charlotte se uită la pendula de pe peretele cafenelei. E timpul să meargă la audiţie.

Când ajunge la centrul de dans, Charlotte e uimită de faptul că resimte atât de mult calm. Tristan, asistentul lui Asar, întâmpină, unul câte unul, dansatorii şi dansatoarele şi le arată sala unde urmează să-şi facă încălzirea. Asar n-a venit încă. Charlotte îşi face exerciţiile desculţă. Ca de obicei, se întinde pe podea, îşi întinde picioarele şi braţele. Nu se poate abţine să se uite la o altă dansatoare şi să se compare cu ea. O flexibilitate extraordinară şi muşchi bine conturaţi. Charlotte îşi dă seama că nu mai e concentrată asupra propriului corp şi revine la mişcările ei. Asar intră brusc în sală. E chiar mai chipeş acum, îmbrăcat în maiou şi pantaloni de trening, decât era în smoking, în seara spectacolului Baiadera. Corpul lui pare sculptat în aur, mişcările lui au graţia marilor dansatori ai lumii.

În faţa grupului, Asar îşi expune rapid parcursul artistic şi explică ce înseamnă cu adevărat dansul pentru el.

— Cred că toţi sunteţi foarte buni în ceea ce priveşte tehnica, dar pentru mine dansul este, mai presus de toate, un limbaj al emoţiei. La audiţia de azi, îi caut pe cei capabili să se deconecteze de tot pentru a se conecta cu adevărata lor esenţă.

Fata cu care s-a comparat Charlotte ia cuvântul. E roşcată, poartă un tricou larg şi un şort. Pare sigură pe ea.

— Ce înţelegi prin esenţă, Asar?

În timp ce Asar răspunde, Charlotte surâde în sinea ei. E cu mult înaintea celorlalţi. Înţelege perfect ce vrea să spună Asar.

— Vă voi cere să improvizaţi. Veţi da proba unul după altul. Eu şi Tristan trebuie să înţelegem încă de la primii paşi intenţia dansului vostru.

Charlotte se bucură; improvizaţia este punctul ei forte. E printre ultimele persoane care dau proba. Din când în când, Asar face observaţii dansatorului sau dansatoarei care improvizează în faţa lui.

— Eşti un pic prea rigidă, fii mai relaxată!

E rândul lui Charlotte. Dintr-odată, simte cum îi creşte adrenalina. Nu s-a gândit prea mult la dansul pe care îl va improviza. Pentru că Asar vrea să vadă cum se conectează dansatorii cu esenţa lor, îi va arăta cum face ea acest lucru. Mişcările vor veni de la sine, pe parcurs. Se mişcă foarte repede, e ca în transă, are lacrimi în ochi. Dă tot ce poate. Îşi termină improvizaţia udă leoarcă de transpiraţie.

O linişte prelungă. Asar face un pas spre ea şi vorbeşte.

— Charlotte, aşa te cheamă, nu?

— Da.

— Tristan, tu ai înţeles intenţia lui Charlotte?

— Nu chiar... Să fie vorba despre încântare? încearcă Tristan, fără să fie foarte convins.

Asar continuă.

— Despre asta era vorba, Charlotte? Despre încântare?

— Nu, de fapt, nu m-am gândit la nimic.

— Deci e normal că nimeni n-a înţeles nimic. Următorul.

Charlotte abia îşi reţine lacrimile. Nodul care i s-a pus deodată în gât o face să se simtă rău. Se hotărăşte să nu mai meargă la cea de-a doua probă, care va avea loc mâine. E furioasă. Asar a umilit-o în faţa tuturor. În timp ce

se schimbă, roşcata o întreabă dacă ea e cea care dansează în clipul lui Gabriel. Charlotte nu-i răspunde. Iese din centru. Mediul ăsta al dansatorilor e insuportabil.

După ce pleacă de la centru, intră în prima patiserie şi-şi cumpără o viennoiserie[19] cu ciocolată. Sună telefonul. Răspunde cu gura plină.

— Cine e?

— Aurélien. Mai ştii, te-am provocat să dansezi în faţă la Notre-Dame.

— Ah, bună. Dar de unde ai numărul meu?

— Mi l-au dat producătorii videoclipului tău. Nu ţi-am spus, dar am înfiinţat un spaţiu comunitar pentru artişti, care se află lângă Narbonne. Mi-ar plăcea să te invit acolo.

În dimineaţa următoare, Charlotte merge din nou la cafeneaua de la Saint-Paul. În cele din urmă, s-a hotărât să se ducă şi la proba următoare. Visul pe care l-a avut azi-noapte a făcut-o să ia această hotărâre. Reciteşte ce a scris în carneţel: „Mă aflu într-un luminiş în mijlocul unei păduri, complet goală. Fac dragoste cu un bărbat. Nu ştiu cine e, dar îi recunosc mângâierile, pielea, mirosul. În timp ce mă apropii de orgasm, văd chipul lui Asar”.

În acel moment, Charlotte s-a trezit din reverie. Şi-a luat imediat carneţelul pentru a-şi nota visul, apoi şi-a amintit de un sfat pe care i l-a dat Théa: „Când vrei să ştii ce ar trebui să faci, deschide o carte la întâmplare şi citeşte pasajul pe care ai pus degetul”.

---

[19] Produse de brutărie care se prepară precum pâinea sau aluatul franţuzesc, dar la care se adaugă ingrediente care le apropie de produsele de patiserie (de exemplu, croissant, pain au chocolat, pain aux raisins, brioşă etc.). (n.tr.)

A deschis una dintre cărţile de pe etajeră şi a citit: „În acest moment, se împlineşte voinţa bărbatului, nu voinţa ei”.

E timpul să meargă la cea de-a doua probă a audiţiei. Charlotte se simte purtată de intuiţie. A devenit ca un joc. Jocul vieţii.

Când ajunge în sala de dans, Asar îi surâde larg. Pare să nu aibă nimic cu ea. Charlotte îşi dă seama că şi-a îndreptat deodată postura. Dansatorul explică grupului exerciţiul pe care îl vor face azi.

— Spre deosebire de ieri, o să vă cer să improvizaţi fără nicio intenţie. Pentru asta, va trebui să vă folosiţi de informaţia invizibilă din jurul vostru.

Roşcata întreabă:

— Ce e asta, informaţia invizibilă?

— E ceva despre care eu nu vă pot învăţa.

Charlotte înţelege de ce a venit şi azi. Îşi face încălzirea, apoi se duce la Tristan şi îi cere să o lase să intre printre primii. Asar aude ce spune Charlotte.

— Nu! Charlotte, tu vei dansa când o să te anunţ.

Charlotte merge să se sprijine cu spatele de bara fixată în faţa oglinzilor şi priveşte dansatorii, în timp ce aceştia îşi execută mişcările, unul câte unul.

— E perfect, conchide Asar. Tristan o să vă trimită rezultatele prin email.

Charlotte ridică mâna.

— Eu n-am dat proba.

Asar face o pauză, îşi reciteşte foile cu notiţe.

— Tu n-are rost s-o dai.

Nu poate fi mai clar de atât, îşi spune Charlotte, părăsind centrul.

În mod curios, nu-i poartă pică lui Asar. E mândră că a fost acolo până la capăt. Nu e de nivelul lor, asta e. Va trebui să mai înveţe.

Pe peronul metroului, se aşază pe o bancă, scufundată în gânduri. Afişul de pe peretele din faţa ei îi atrage atenţia: „Narbonne, vacanţa ta viitoare!”

În timp ce se urcă în vagon, se gândeşte din nou la propunerea lui Aurélien.

Am primit semne care mi-au spus să merg acolo.

21

Rareori a pedalat Charlotte aşa de repede ca să ajungă la Tom. A fost de acord să se întâlnească cu el ca să-i dea cheile. A doua zi după audiţie, a sunat-o: „Înţeleg dacă nu vrei să mă vezi. Le-ai putea pune pur şi simplu în cutia poştală, dar mi-ar face plăcere să te văd”.

Ea i-a propus imediat să se vadă la cafeneaua de la parterul clădirii unde e apartamentul lui.

Ajunge la intersecţie cu răsuflarea tăiată. Vede de departe cum Tom intră la braserie. În timp ce deschide uşa, ea se întreabă dacă nu cumva face o greşeală. Nici acum n-a reuşit să-i spună nu. Asta nu înseamnă oare că face un pas înapoi? Şi ce-i cu necunoscutul de care-i vorbea Stella?

Tom s-a aşezat pe bancheta din moleschin roşu. Bancheta lor. Se ridică imediat ce o vede şi o ia în braţe. Ea îi recunoaşte parfumul, îmbrăţişarea. Are impresia că între ei nu s-a produs niciodată vreo despărţire. El nu se mai opreşte din vorbit. Pare fericit că o vede din nou. Face glume, ca în ziua în care s-au întâlnit prima dată, şi o face să râdă.

— Trebuie să merg în seara asta la spectacolul unui prieten, i-am promis că scriu un articol despre asta. Îmi pare rău, trebuie să mă duc... De fapt, dacă eşti liberă, poţi să vii cu mine.

Charlotte spune da numaidecât. Se hotărăsc să meargă cu bicicleta. Când ajung în josul străzii Ménilmontant, îşi parchează bicicletele şi urcă strada pe jos. El îşi pune braţul după umerii ei. Ei i-ar plăcea să oprească timpul, pentru ca acest moment să dureze pentru totdeauna. Un val de cuvinte fără şir iese din gura lui Tom. Ea nu încetează să zâmbească, aproape că o dor muşchii feţei. Pe drum, el îi cumpără o clătită, într-un local în care se transmite un meci de fotbal la TV. Tom comentează meciul, se prosteşte. Se strâmbă şi râde ca un copil. După ce îşi termină clătitele, continuă să meargă pe strada Ménilmontant. Tom o priveşte în ochi pe Charlotte.

— Am vorbit încontinuu numai despre mine. Şi tu, cum îţi merge? Am văzut clipul lui Domi, eşti incredibilă în el. Ai mai avut vreo propunere de colaborare de atunci?

— S-ar putea spune şi aşa. Un dansator care conduce un centru artistic de lângă Narbonne mi-a propus să merg acolo. Vrea să lucrăm împreună, să ţin cursuri de improvizaţie pentru elevii lui. Totul se desfăşoară în aer liber. Nu primesc niciun ban, dar am cazare şi masă.

— De unde a apărut tipul ăsta? Te-a văzut cum dansai în videoclip?

— Da, dar, înainte de asta, l-am întâlnit în piaţa Notre-Dame.

— Hîmm... în piaţă?

— Da, am dansat împreună, el făcea o demonstraţie cu trupa lui de hip-hop.

— Şi o să te duci la el?

— Încă ezit. Am primit semne care mi-au spus să merg acolo.

— Semne?

— De când ne-am despărţit, am învăţat multe lucruri despre intuiţia mea.

Ajung în faţă la Bellevilloise. Tom le arată invitaţia sa, de reprezentant al presei.

— Va trebui să-mi povesteşti despre asta.

Spectacolul a început deja. Pe scenă, un bărbat cântă la acordeon, iar o femeie interpretează o melodie a lui Edith Piaf. Cuvintele îi spun multe lui Charlotte: „Eşti sub pielea mea. Nu am ce să fac, te încăpăţânezi să stai acolo, am încercat din răsputeri să mă desprind de tine, dar eşti mereu în preajma mea”.

Charlotte se lasă purtată de muzică. Simte cum piciorul lui Tom se lipeşte de al ei. Speră că o va lua de mână. Simte cum o cuprinde un val de excitaţie, care o face să tremure. Tom se ridică şi se îndepărtează ca să răspundă la telefon. Revine peste câteva minute, cu o faţă lipsită de expresie.

— Am uitat complet de o cină. Mă aşteaptă Virginie. Suntem invitaţi la patronul postului TV la care lucrează ea.

Charlotte simte cum i se strânge inima. Tom nici măcar nu o îmbrăţişează. Îi face semn cu mâna că o s-o sune.

Să regăsească aceste plăceri simple: să aprindă focul în şemineu, să se plimbe pe câmp...

22

Cele două perechi de chei sunt pe măsuţa de cafea. Tom a făcut curăţenie lună. A curăţat chiar şi pereţii din baie. Stă pe canapea şi îl aşteaptă pe Lam, colegul de la care a închiriat, în urmă cu un an, acest apartament mobilat. N-ar trebui să întârzie. Tom priveşte în jur. De când s-a împăcat cu nevastă-sa, n-a mai trecut pe aici decât o dată sau de două ori, ca să-şi ia nişte lucruri. A pus într-o geantă de voiaj toate cărţile şi hainele pe care le mai avea acolo. Locul acesta îi aminteşte de Charlotte. Cearşafurile sunt strânse, pilota e împăturită. Tom retrăieşte toate momentele în care au făcut dragoste aici.

Cineva bate la uşă. E Lam. Trece rar prin Paris, din cauza jobului lui de reporter.

— Ia uite, e foarte curat aici. Ai avut grijă de apartament. Păcat că pleci.

— Ai găsit alt locatar?

— Nici n-am căutat. Oricum, o să îl vând. Ştii, atunci când nu sunt plecat să fac vreun reportaj, mă retrag la casa mea de la ţară.

— A, vrei să îl vinzi? Aş putea fi interesat.

Lam e surprins.

— Da? Nu ştiam că vrei să-ţi cumperi un apartament.

— Nu, dar îmi place acest apartament, m-am simţit foarte bine aici.

— Ştii cum facem, Tom? Îţi las o pereche de chei. Dacă te hotărăşti să-l cumperi, atunci mă scuteşti să-l vând prin agenţie.

Tom se întreabă ce i-a venit să facă această propunere. Pune în buzunar setul de chei pe care i-l întinde Lam. Îşi ia geanta şi coboară împreună cu el, după ce încuie uşa de două ori.

Tom îşi ia scuterul, pe care l-a lăsat în faţa blocului. Se uită în sus la micul balcon al apartamentului, apoi se uită la ceas. E timpul să-şi ia fiul de la şcoală.

De mai bine de o săptămână, el e cel care îl ia pe Sam când iese de la ore. În această perioadă, Virginie lucrează la un proiect de amploare la televiziune şi ajunge acasă seara târziu. Asta nu-l deranjează deloc pe Tom, căruia îi place să-şi petreacă timpul cu fiul lui. Îi place să-l ducă la plimbare, să construiască împreună căsuţe de lemn, să se urce în copaci, să stea împreună pe iarbă. Tom şi-a petrecut copilăria la ţară. Trăieşte cu nostalgia vieţii în aer liber. Uneori, şi-ar dori să regăsească aceste plăceri simple: să aprindă focul în şemineu, să se plimbe pe câmp, să taie lemne împreună cu fiul său, aşa cum făcea împreună cu tatăl lui, în copilărie.

Când ajunge în apropiere de şcoală, Tom intră într-o brutărie ca să-i cumpere o gustare lui Sam. Virginie l-a pus să găsească o bonă care să stea cu fiul lor în seara asta. Iar sunt invitaţi la cină, la patronul postului TV. Dar Tom s-a hotărât să nu meargă. Ultima dată a întârziat şi i-a părut rău că a plecat de la Bellevilloise. Virginie n-a vorbit cu el toată seara. Nu s-a mişcat de lângă patron şi i-a pus acestuia tot felul de întrebări despre ratingul emisiunilor, despre salariile celor mai cunoscuţi prezentatori, despre

ultimele achiziţii în materie de filme. Nu l-a prezentat pe Tom nimănui şi pe nimeni nu a interesat cine era el. A privit o bună bucată de vreme peştii exotici care se învârteau în imensul acvariu de la intrarea în această casă somptuoasă din arondismentul al optsprezecelea. Şi a plecat atunci când toţi au început să danseze.

Samuel îi sare în braţe.

— Tata, ţi-am făcut un desen. Eşti tu, la ţară.

Tom priveşte foaia pe care i-a pus-o în faţă fiul lui.

— Şi el cine e?

— E calul tău!

— Ah, bine... Dar acum n-am venit cu el, o să te duc acasă cu scuterul.

În timp ce Virginie se schimbă, Tom îi dă lui Sam să mănânce, îi face baie, îi citeşte o poveste ca să adoarmă. Virginie şi-a cumpărat o pereche nouă de pantofi, cu toc cui şi cu talpa roşie. S-a dat cu mult parfum.

În pragul uşii, se întoarce spre Tom.

— Nu cred că mai putem continua, Tom.

Rămâne blocat pentru o clipă. Îi e greu să-şi găsească cuvintele.

— Ai pe altcineva?

Ea ezită.

— Da, dar de data asta e ceva serios.

Tom rămâne fără cuvinte, în timp ce uşile ascensorului se închid în urma soţiei sale. Îşi bagă mâinile în buzunar şi dă de cheile apartamentului mobilat.

La capătul acestui drum, timpul nu mai există.

23

Charlotte deschide geamul şi împinge obloanele vechi. Acestea, invadate de viţă de vie, opun rezistenţă. Reuşeşte în cele din urmă să le deschidă larg, până le lipeşte de zidul de piatră cu tencuiala căzută pe alocuri. În cameră intră mirosul începutului de primăvară la ţară. Charlotte inspiră adânc şi priveşte peisajul. Recunoaşte imediat colina şi lacul de la orizont. Nu visează. Ia un scaun din răchită, se aşază şi contemplă îndelung colina, aceeaşi colină pe care a văzut-o în timpul meditaţiei. Deci fusese o viziune premonitorie. Acum, ştie de ce se află aici, la Centru, lângă Aurélien. Toate lucrurile au ghidat-o spre acest loc izolat în mijlocul pustietăţii.

Şi totuşi, îi fusese dificil să plece din Paris, să renunţe la speranţa de a mai merge la alte audiţii. Asar nu mai dăduse niciun semn. Atunci când Aurélien i-a explicat mai în detaliu ce era Centrul şi ce aşteptări avea de la ea, Charlotte a auzit din nou vocea intuiţiei, care-i spunea să se ducă acolo. N-a mai avut nevoie să arunce moneda rusească; i-a răspuns lui Aurélien că va ajunge la începutul primăverii.

În această dimineaţă, el a venit să o aştepte în gara din Narbonne. I-a recunoscut de departe capul ras şi braţele cu muşchi bine definiţi şi acoperite de tatuaje maori. Era însoţit de Amandine, o fată drăguţă de vreo 20 de ani. Aurélien a sărutat-o pe Charlotte, atingându-i colţul gurii

cu buzele, ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna. Charlotte uitase ce privire hipnotizantă avea Aurélien. După ce i-a aruncat valizele în portbagajul unei camionete, a pus-o să urce în faţă, între el şi Amandine.

Au mers pe şosea timp de o oră, după care au luat-o pe un drum de pământ, pe care Aurélien îl denumise „Drumul timpului”.

— La capătul acestui drum, timpul nu mai există, spune el.

— Ce vrei să spui? întreabă Charlotte, intrigată.

— Ai să vezi, ai să simţi...

Charlotte nu ştie cât timp a stat pe scaunul de răchită, privind colina. Amandine intră în cameră, Charlotte a lăsat uşa deschisă.

— Pot să intru? Ţi-am adus prosoape.

— Da, sigur. Mulţumesc. Eşti de mult aici, cu Aurélien?

— Am ajuns după Crăciun. Vin din Clermont-Ferrand.

— Eşti prietena lui?

— Da, mă rog, una dintre prietenele lui.

— Nu eşti iubita lui?

— Ba da, dar, ştii, Aurélien e un electron liber...

— ?!

— Vii jos pentru ritualul de întâmpinare?

Charlotte o priveşte întrebător pe Amandine.

— În onoarea venirii tale. Toată lumea o să fie acolo.

În sala mare, cu plafon înalt cu grinzi aparente, s-a reunit un grup de vreo treizeci de persoane, de toate vârstele. Lemnele trosnesc pe focul din şemineul înalt, făcut din piatră. Pereţii văruiţi emană un miros de salvie. Atmosfera e relaxată, bărbaţii şi femeile vin spre

Charlotte. Aurélien le-a arătat videoclipul lui Gabriel, aşa că mulţi dintre cei de acolo îl văzuseră. După ce îi serveşte pe toţi cu suc de mere făcut în casă, acesta ia cuvântul:

— Ne-am adunat în această seară ca să-ţi urăm bun venit la Centru, Charlotte. Ca să-ţi sărbătorim venirea, vom interpreta în cerc un dans ancestral sacru. Înainte de a începe, aş vrea să le explic celor care participă pentru prima dată la acest ritual că acţiunea de a repeta circular aceleaşi mişcări simple ne permite să ne eliberăm mintea şi tensiunile din corp şi ne dă acces la un spaţiu infinit dinăuntrul nostru. Aici, la Centru, dansăm pentru a ne pune în armonie corpul, sufletul şi spiritul. Asta ne permite să ne regăsim echilibrul, atât pe cel psihic, cât şi pe cel fizic. Dansând astfel, în cerc, creăm o formă vie, suntem o mandala în mişcare.

— Şi dacă greşim coregrafia? întreabă unul dintre cei sosiţi de curând la Centru.

— Faptul de a greşi face parte din procesul de învăţare. Greşind, învăţăm să creăm.

— De ce în cerc? întreabă Charlotte.

— Cercul stă la baza tuturor lucrurilor. Toate dansurile ancestrale se făceau în cerc, peste tot în lume, din Bretania până în Turcia şi Mongolia. În cerc, fiecare îşi are locul său. Niciun om nu e superior altuia. Cercul e simbolul infinitului, al lui alfa şi omega. Am vorbit destul, să dansăm.

Charlotte şi grupul ies afară. Toată lumea se adună în cerc în curtea decorată cu ghirlande luminoase. S-a făcut noapte.

Aurélien porneşte muzica. Le arată cum să facă coregrafia, după bătăile percuţiei: paşi lenţi, de o simplitate copilărească. Asta o amuză pe Charlotte: ea e obişnuită cu coregrafii complicate! Are impresia că face

parte dintr-un grup de elevi de şcoală, totul e simplu şi reconfortant. Nimeni nu se compară cu nimeni. Fără competiţie, fără un nivel care trebuie atins, fără aşteptări. Aici nu trebuie să te străduieşti să faci tot ce poţi. Totul e deja făcut. Totul e perfect. La fel de simplu ca mersul, ca respiraţia. Să respiri în acelaşi ritm cu ceilalţi, să te mişti în armonie cu ceilalţi, să ridici braţele odată cu ceilalţi. Să rezonezi cu ei ca şi cum aţi fi o singură fiinţă. Charlotte devine conştiinţa mişcării. Ea e cercul.

La sfârşitul dansului, toţi se iau în braţe. Charlotte n-a trăit niciodată o astfel de conexiune cu un grup de oameni, e ca o osmoză. În momentul în care Aurélien o strânge tare la piept, îşi dă seama că îl doreşte. Parcă e vrăjită.

Să nu se aştepte decât la surprize...

24

Tom a cumpărat plante noi şi a pus o ladă pentru compost pe balconul cu balustradă de zinc. A zugrăvit tot apartamentul. Acum o săptămână, a semnat precontractul de vânzare-cumpărare la notarul lui Lam. În trei luni, el şi Virginie vor ajunge în faţa judecătorului, la divorţ. Vor avea cotutelă asupra lui Sam, care va sta o săptămână cu el, o săptămână cu mama lui. Tom s-a obişnuit repede cu noua lui viaţă de celibatar. Şi-a dat seama că avea nevoie să fie singur. Desigur, s-a gândit la Charlotte. I-a tot venit s-o sune, dar s-a abţinut. Postul de radio cu care colabora i-a propus un job de redactor-şef, iar el a acceptat. În mai

puţin de o lună, viaţa lui a luat un nou curs. Să nu se aştepte decât la surprize, asta e tot ce vrea acum. A început să facă din nou jogging dimineaţa, în grădina Luxembourg, după care merge să bea cafea cu frişcă şi să mănânce tartine la braseria de la parterul blocului în care stă. Acolo e dintotdeauna o masă de pinball şi Tom mai joacă din când în când. Asta îi aminteşte de copilărie şi de braseria din satul lui, acolo unde mergea cu bunicul. Virginie se va muta în casa patronului postului TV la care lucrează. Au hotărât să vândă vechiul apartament. Cu partea lui din bani, Tom îşi va cumpăra o casă la ţară şi poate îi va cumpăra lui Sam un ponei, dar încă nu i-a spus nimic. În dimineaţa aceasta, în grădina Luxembourg, a întâlnit-o iar pe necunoscuta aceea brunetă, care i-a zâmbit săptămâna trecută. A alergat un timp în spatele ei, dar ea nu a încetinit ritmul şi nici nu s-a întors.

Aşezat pe bancheta din moleschin roşu, citeşte ziarele şi, din când în când, aruncă o privire către televizorul din braserie, unde se difuzează ştirile. Îi atrage atenţia fotografia unei femei, care apare pe ecran. Cunoaşte chipul acesta. E Stella, desigur. Tom se ridică şi îl roagă pe chelner să dea mai tare sonorul: „Nymphéa s-a răsturnat în zorii acestei zile, fiindcă s-a apropiat prea mult de Coasta Adriatică. S-a lovit de reciful de corali de două ori. O parte a navei e sub nivelul apei. Nu se cunoaşte încă numărul victimelor şi nu avem informaţii despre violoncelista Stella Taranovsky şi despre soprana Émilie Dulac, care se numără printre artiştii care luau parte la această croazieră muzicală”.

Tom e şocat de imaginea vasului răsturnat şi de portretul Stellei, care-i trec prin faţa ochilor fără încetare.

Totul se leagă perfect, ca o coregrafie.

25

Niciodată n-a avut Charlotte aşa de mulţi elevi. La Centru, Aurélien a amenajat o sală de dans într-un hambar; aici îşi ţine Charlotte cursurile, de patru ori pe săptămână, la începutul după-amiezii. Nu mai predă la fel ca înainte. Nu mai are nevoie să-şi stabilească dinainte programul. La începutul fiecărui curs, se lasă cuprinsă de inspiraţie; apoi, intuiţia îi indică, pas cu pas, exerciţiile zilei. E conectată în întregime la energia grupului. Uneori, chiar are impresia că cea care vorbeşte nu e ea. E ceva cu totul nou. Aurélien i-a explicat că a ales să facă Centrul în această regiune fiindcă aici undele telurice sunt deosebit de active. Într-adevăr, există pe pământ locuri cu un nivel înalt de energie, numite şi locuri sacre, unde vibraţiile sunt atât de puternice, încât oamenii le pot simţi fizic. Când a ajuns acolo, Charlotte a simţit imediat furnicături uşoare în corp. Şi febra musculară îi trece mult mai repede decât atunci când era în oraş. Aurélien i-a spus că vibraţiile dintr-un loc cu un nivel înalt de energie variază în timp şi spaţiu. Nu e o întâmplare faptul că cei din Antichitate îşi stabileau ritualurile şi sărbătorile în momente precise, precum răsăritul şi apusul soarelui, solstiţiile şi echinocţiile. Charlotte îi mărturisise lui Aurélien că se lăsase ghidată de intuiţia ei atunci când se hotărâse să vină la Centru. Reacţia lui a fost să-i zâmbească; pentru el, asta era ceva evident.

— Fiindcă ţi-ai ascultat din ce în ce mai mult intuiţia, ţi-ai sporit capacitatea de a vibra. Şi, uite, aici eşti în rezonanţă cu energia locului. Este mai uşor să intri în contact cu propria intuiţie aici, la Centru, decât într-un loc cu un nivel mai scăzut de energie. Stonehenge, Glastownbury, Chartres, Gizeh, Sedona, toate aceste locuri de pe pământ sunt ca nişte zone de acupunctură ale planetei.

De când a venit aici, Charlotte nu mai are nevoie de atât de multă disciplină pentru a-şi practica ritualurile. Le face în mod natural, sunt fireşti precum vocea din mintea ei. Totul se leagă perfect, ca o coregrafie.

Aurélien i-a cerut să danseze împreună cu el în faţa grupului, în noaptea cu lună plină. S-au antrenat mai bine de o lună ca să facă porté-uri[20]. E ceva nou pentru ea să exerseze un duo cu un bărbat. Au conceput împreună coregrafia. Se înţeleg fără să-şi vorbească. Corpurile lor îi ghidează.

Ea se bucură că există între ei această complicitate artistică, că împărtăşesc aceleaşi concepţii.

Are încredere totală.

Luna se reflectă în lac. Toţi membrii Centrului s-au adunat în cerc pe câmp şi îi aşteaptă să vină. Cele patru puncte cardinale sunt marcate cu ajutorul torţelor aprinse. Charlotte şi Aurélien merg în mijlocul cercului. Amandine se ocupă de muzică. Aurélien îi face cu ochiul; ea se preface că-l ignoră. Aurélien începe să vorbească.

— Pentru a celebra acest moment, a cincea lună plină a anului, Charlotte şi cu mine vom interpreta în faţa voastră un dans pe care l-am numit Unitate. Urmărindu-l, fiecare dintre voi se va simţi cuprins de un val de libertate. Vă rog

[20] Figură de dans care presupune ca unul dintre parteneri să îl ridice pe celălalt în aer, deasupra lui. (n.tr.)

ca mai întâi să închideţi ochii şi să nu-i deschideţi decât atunci când veţi auzi primele note ale muzicii.

Cu frunţile lipite, unul lângă celălalt, Charlotte şi Aurélien respiră încet. Apoi, cu forţa braţelor, el o ridică deasupra lui. Charlotte se sprijină cu un picior pe umărul lui. Cu genunchii îndoiţi, el rămâne ferm sub greutatea ei. Inima tinerei e cuprinsă de un val de căldură; îi place această senzaţie, ca un curent electric, care pune stăpânire pe ea. Mirosul de transpiraţie al lui Aurélien nu o deranjează. Se agaţă cu braţele de gâtul lui, tot corpul i se relaxează şi se mişcă în ritmul partenerului. E ca o păpuşă de cârpă, în timp ce Aurélien rămâne dur ca o piatră. Deodată, el se arcuieşte, devine flexibil, elastic, anticipează şi cel mai mic dezechilibru. Ea i se abandonează total. Acum, e întinsă cu faţa în jos. Stă pe coapsele lui, cu muşchi bine conturaţi. Capul ei se sprijină de pământ. Pare moartă. Apoi, el o întoarce, o roteşte, o manipulează în toate felurile. Şi iată că ea revine la viaţă. Stă pe capul lui, cu picioarele întinse şi cu braţele larg deschise. Charlotte pluteşte în aer; e pe cerul înstelat.

Dansul s-a terminat, torţele au fost stinse. Mirosul de combustibil pe bază de alcool care vine de la ele îi însoţeşte până în casă. Amandine a rămas pe malul lacului. Stă de vorbă cu doi suedezi; se hotărăsc să facă o baie, la miezul nopţii. Charlotte simte în spate prezenţa lui Aurélien, care o urmează până în faţa camerei ei. Ezită, apoi se întoarce spre el.

— Vrei să intri?

El intră şi închide uşa. Ea stă la fereastră şi priveşte luna plină de deasupra colinei.

— Ai fost acolo sus?

— Da, bineînţeles. Când ajungi în vârful colinei, poţi să vezi până foarte departe.

S-a apropiat de ea şi i-a luat mâna cu un gest aşa de natural încât ea nu s-a simţit deloc jenată.

Charlotte rămâne cu privirea aţintită asupra colinei.

— Ai pe cineva? o întreabă el.

Ea întoarce capul.

— Nu. De ce întrebi?

El face un pas înapoi. Stă drept şi închide ochii. Corpul lui începe deodată să facă mişcări oscilatorii.

— Ce faci?

— Îmi imaginez corpul meu ca pe un pendul. Dacă se înclină în faţă, înseamnă da; în spate, înseamnă nu.

— Ca şi cum ai da cu banul?

— Exact.

— Şi de ce faci asta?

— Ca să văd dacă ar trebui să rămân cu tine la noapte... Corpul meu îmi spune că nu.

Aurélien vine spre ea, o strânge în braţe şi o sărută în colţul buzelor.

— Somn uşor, vise plăcute.

Să trăiesc momentul, nimic altceva decât momentul.

26

Tom e la firma de închiriat maşini, aşteaptă să primească cheile. A ales un Opel Corsa ca să ajungă la destinaţie. Îl roagă pe angajat să-i spună în ce direcţie s-o ia spre autostrada A61.

— O să vedeţi un indicator după ce treceţi de primul sens giratoriu de după gară.

Tom îi mulţumeşte şi ia liftul ca să ajungă în parcare. Maşina miroase a plastic nou. Îşi reglează scaunul, verifică ce este afişat pe bord, reglează oglinzile. E pregătit să meargă s-o revadă pe Charlotte.

E o căldură sufocantă, cu toate că e de-abia începutul lunii mai. Soarele bate peste volan şi peste mâna lui. Ridică geamul şi încearcă să pornească aerul condiţionat.

Atunci când a sunat-o pe Charlotte ca să-i povestească ce i se întâmplase Stellei, nu i s-a părut că ar fi fost îngrijorată. I-a spus că violoncelista a fost dată dispărută după naufragiul vasului Nymphéa. A fost uimit de reacţia ei; Charlotte se gândise un moment, după care spusese: „Nu-i cazul să ne îngrijorăm, simt că Stella e în afara pericolului. O vor găsi. Acum înţeleg de ce ezita să plece în această croazieră muzicală”.

Apoi, el o întrebase cum îi merge. Ea îi vorbise de Centru şi de cât de fericită era acolo. Fusese o revelaţie pentru ea. Apoi, în acel moment, ea îi propusese să vină să-i ia un interviu lui Aurélien, un om şi un dansator extraordinar, cum rar întâlnise. Îi spusese că e sigură că o să-i placă de el şi că va fi un subiect extraordinar pentru emisiunea lui de la radio. Tom nu-i spusese că acum era redactor-şef, nu-i spusese nici despre divorţ, dar acceptase propunerea: va veni.

Tom verifică informaţiile pe care i le dăduse Charlotte la telefon. Totul e bine. În intersecţie, vede un panou pe care

scrie: „Casa Centrul, Drumul Timpului”. Când va vedea vârful unei coline, va şti că a ajuns.

În mod ciudat, casa îi aminteşte de ferma bunicului său. Parchează maşina în curtea plină de flori sălbatice. Mirosul caprifoiului îl însoţeşte până la intrare. O femeie tânără, într-o rochie lejeră şi cu sandale, strânge farfuriile de pe o masă mare de grădină, care e încadrată, de-o parte şi de alta, de bănci din lemn neprelucrat.

— Bună ziua, spune Tom.

Femeia ridică capul. Părul îi e nearanjat. Probabil că nu are mai mult de 25 de ani.

— Salut! Eşti prietenul lui Charlotte? Mi-a spus că o să ajungi azi. Ne-ai găsit uşor?

— Da, e foarte simplu. E grozav aici, îmi plac foarte mult locurile de acest fel.

— Da, e altceva faţă de oraş. Charlotte îşi ţine cursul acum. Dacă vrei să mergi la ea, e în al doilea hambar, la capătul aleii de acolo. Şi tu dansezi?

— Nu, eu iau interviuri dansatorilor şi artiştilor.

— A, aşa e. Ne-a spus Charlotte.

În drum spre hambar, Tom trece prin faţa unui ţarc. La umbra unui imens stejar secular se odihnesc câţiva cai. Unul dintre ei şi-a pus capul după gâtul unui alt cal. Cel mai mic vine spre Tom. Îşi îndreaptă botul spre el, îi cere de mâncare.

— N-am nimic să-ţi dau, îi spune Tom, în timp ce-l mângâie pe bot. O să mă întorc mai târziu.

Din hambar se aude muzică. Vreo treizeci de oameni sunt aşezaţi în formă de stea. În mijlocul lor, o recunoaşte pe Charlotte. Fiecare mişcare pe care o face creează un impuls care se propagă către toate colţurile stelei umane. Lui Tom i se taie respiraţia: e tot aşa de frumos ca o coregrafie de Pina Bausch.

Charlotte îl vede şi îi face cu mâna. Toţi dansatorii o imită şi îl salută şi ei pe Tom. Muzica se opreşte, iar grupul se împrăştie. Charlotte rămâne în centru. Tom se duce spre ea. O ia în braţe. E transpirată. E şi mai frumoasă decât era ultima dată, când a mers cu el la Bellevilloise. Mirosul ei seamănă cu al lui; şi dacă şi-ar pierde vederea, tot ar putea s-o recunoască. Ea tremură un pic.

— Mă bucur că eşti aici. L-ai întâlnit pe Aurélien?

— Nu, m-a întâmpinat o fată tânără.

— E Amandine, prietena lui Aurélien. Hai să-ţi arăt camera ta. Cât o să stai?

— O să plec în cursul zilei de mâine.

Aşezat pe un fotoliu[21] de piele rupt pe alocuri, Aurélien răspunde la întrebările lui Tom.

— Şi cum se face că din pompier ai ajuns dansator şi coregraf?

— Am mers la circ. Când lucram în subunitatea de pompieri de la Nancy, am asistat într-o seară, împreună cu trei dintre colegii mei, la un spectacol de circ. Îmi amintesc cum acrobaţii se aruncau în gol în faţa mea, eram fascinat. După spectacol, i-am ajutat să demonteze cortul. A doua zi plecau. Am zis să fac, pentru amuzament, un salt periculos în faţa acrobaţilor; când eram copil, mă antrenam să fac acest salt pe pat. Unul dintre tipi mi-a spus: „Vino cu noi, dacă vrei, te învăţăm să faci acrobaţii”. A doua zi, am plecat împreună cu ei. Dezertasem, însă corpul meu era liber. Am fost acrobat la circ vreme de opt ani. Am încercat tot, tot ce am simţit că vreau să fac. Am trăit cu ţiganii, am învăţat să citesc în palmă, să urmăresc mersul stelelor şi să trăiesc momentul, nimic altceva decât momentul. Într-o zi, după ce ne instalaserăm cortul nu departe de aici,

[21] În text: un fauteuil club – un fotoliu larg şi adânc, din piele. (n.tr.)

mă plimbam prin zonă şi am văzut colina asta. M-am suit până în vârf. Pe când coboram de acolo, am descoperit ferma asta. Era în paragină, complet abandonată. La un notar din Nancy, mă aştepta o mică moştenire; am hotărât să cumpăr ferma şi să creez Centrul.

Tom o găseşte pe Charlotte în camera ei şi îi pune interviul pe care l-a înregistrat. Ea nu cunoştea povestea lui Aurélien, dar îşi imaginase ceva de genul ăsta.

— Şi tu, Charlotte, cât crezi că mai rămâi aici?

Ea se ridică.

— Vii? Hai să facem o plimbare.

— Am văzut cai, pot să urc pe unul?

— Sigur. Jos sunt căşti de echitaţie, cizme, tot ce trebuie.

— Ai cumva nişte pâine uscată, mere sau morcovi?

— Mă duc să caut.

Merg de-a lungul unui mic râu care şerpuieşte printre ferigi. Fiind un călăreţ excelent, Tom merge în faţa lui Charlotte. De când au plecat în această plimbare, a făcut-o pe Charlotte să râdă încontinuu, ca să fie relaxată; ea nu se simte la fel de destinsă pe calul ei, care se abate des de pe cărare ca să pască. Plimbarea se termină cu puţin înainte de apusul soarelui, fiindcă cei doi cai au hotărât de capul lor să se întoarcă în grajd. Charlotte coboară de pe iapa ei. Tom rămâne în şa.

— Poţi să-mi faci o poză?

Îi dă telefonul lui. Charlotte îi face poza.

— I-o trimit lui Sam. Mai demult, m-a desenat cu un cal.

— Cum e fiul tău, e bine?

— Deocamdată da. Vom vedea mai târziu cum va fi, după divorţ.

Charlotte, care era preocupată să scoată şaua de pe cal, rămâne nemişcată.

— Divorţezi?

— Da, Virginie s-a mutat cu patronul postului de televiziune la care lucrează.

— Nu mi-ai spus nimic. S-a întâmplat de mult?

— De ceva timp. După ce ne-am văzut ultima dată.

Ea nu spune nimic şi reuşeşte să scoată complet şaua de pe cal.

Tom şi Aurélien au băut cam mult la cină. Tom a povestit grupului despre începuturile sale la radio, despre gafele pe care le-a făcut şi despre faptul că, la un moment dat, o actriţă flirtase cu el în direct. Suedezii şi Amandine au început să cânte, toată lumea face la fel. Atmosfera e veselă. Apoi oamenii încep să meargă la culcare, rând pe rând, iar Charlotte şi Tom rămân singuri în camera cea mare.

— Poate ar trebui să mergem să dormim, spune Charlotte, terminându-şi vinul.

— Nu mi-e somn.

Charlotte îl priveşte în ochi.

— Nici mie.

Numai tu ştii ce e bine pentru tine.

Charlotte deschide ochii şi se întoarce pe cealaltă parte. Alături de ea, Tom doarme cu pumnii strânşi. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că va face din nou dragoste cu el. Atunci când i-a propus să vină la Centru ca să-i ia un interviu lui Aurélien, credea că se vor revedea în calitate de prieteni. Dacă s-ar fi gândit bine, însă, ar fi ştiut că povestea lor nu se terminase încă. În dimineaţa asta, îşi dă seama că i-a fost întotdeauna teamă că el o va părăsi. El n-o rugase decât să-i dea un pic de timp. Ea nu acceptase, îi fusese prea frică. Îndepărtarea asta fusese necesară, şi pentru ea, şi pentru el. Noaptea trecută, când trupurile lor se regăsiseră, totul fusese aşa de simplu. Ea îi recunoscuse gesturile, mişcările, dar le simţea diferit de data aceasta, ca şi cum ar fi făcut dragoste pentru prima dată. Atunci când ajunsese la orgasm, văzuse universul în ochii lui. Îl priveşte cum doarme, zâmbind în somn. Charlotte îşi aminteşte că a visat ceva azi-noapte. Era pe malul apei, cu Stella; aceasta îşi lua la revedere şi dispărea în valuri. Charlotte ezită un moment, apoi se ridică în vârful picioarelor, îşi trage pe ea cămaşa lui Tom, îşi ia telefonul şi iese din cameră. Salonul e gol şi miroase a lemn, de la focul din şemineu. Toată lumea doarme. Încearcă să nu facă zgomot, pune apa la fiert şi pregăteşte micul dejun. Telefonul mobil vibrează; pe ecran e un număr necunoscut.

— Charlotte? Sunt Stella.

— Stella? Unde eşti?

— La Paris, draga mea. Tocmai am ajuns. Te sun de pe fix.

— Ce s-a întâmplat pe Nymphéa?

— Nu eram pe vas în momentul naufragiului, şi parcă toate s-au întâmplat expres, ca să mă împiedice să ajung iar la bord. Când am plecat în excursie cu soprana Émilie

Dulac, s-a stricat taxiul, n-am avut semnal la telefon... În afară de asta, nu mă simţeam bine, şi atunci mi-am spus că nu trebuie să mai urc pe vas.

— Când am auzit că vasul s-a răsturnat, am simţit că nu erai în pericol.

— Văd că ţi-e din ce în ce mai uşor să-ţi urmezi intuiţia. Apropo de asta, ce-ai mai făcut în privinţa „necunoscutului”?

Charlotte tace un timp, înainte să răspundă. Preferă să nu vorbească despre noaptea pe care a petrecut-o cu Tom.

— Nu ştiu... Vom vedea ce-mi rezervă viitorul.

— Ai înţeles, îngeraş. Numai tu ştii ce e bine pentru tine.

— Pe foarte curând, Stella. Te pup.

— La revedere, draga mea.

Charlotte urcă în camera ei, ducând pe o tavă micul dejun.

— N-a mai vrut să se întoarcă pe Nymphéa? întreabă Tom, uimit, cu o tartină în mână.

— Nu, şi-a urmat intuiţia.

— Ca tine. Mi-ai spus imediat că Stella e bine, că nu e în pericol. E incredibil cât te-ai schimbat, Charlotte. Pari mult mai liberă în interior. Am observat asta şi ultima dată, la Bellevilloise. Parcă eşti din ce în ce mai relaxată. Încerc să îmi dau seama acum ce şanse mai am să fiu din nou cu tine. Credeam că nu mă mai vrei...

— Nu mi-aş fi imaginat că o să fac din nou dragoste cu tine...

— Dar ţi-ai imagina că te întorci cu mine la Paris azi?

Charlotte nu răspunde. Se dă jos din pat, se duce la fereastră şi priveşte în depărtare, la colina „magică”.

— Ştii, mi-e aşa de bine aici... Nu pot să mă hotărăsc atât de repede...

După un moment lung de linişte, Tom spune cu blândeţe:

— Înţeleg, ia-ţi timp de gândire. Tot timpul de care ai nevoie.

Un înger nu face niciodată zgomot atunci când vine.

28

A trecut o săptămână de când a plecat Tom. A sunat-o pe Charlotte de mai multe ori. Ea tot nu ştie ce să facă. Un lucru e sigur: nu mai vrea să ia decizii în funcţie de un bărbat. Azi, s-a hotărât să meargă până în vârful colinei magice. Aurélien i-a explicat cum; trebuie să meargă cam două ore ca să ajungă până sus. În dimineaţa asta, s-a trezit devreme şi a verificat prognoza meteo, care anunţă că va fi soare toată ziua. S-a îmbrăcat în pantaloni scurţi şi în picioare şi-a pus bocanci de drumeţie. Şi-a luat un rucsac în care a pus o sticlă de apă, banane şi batoane proteice.

Soarele se ridică pe cerul pastelat. Charlotte urmează indicaţiile lui Aurélien. Dincolo de vii, o să găsească o cărare, apoi trebuie să traverseze o pădure, după care va ajunge la un drum marcat, care o va duce în vârf. Nu e nimeni prin preajmă. Charlotte respiră adânc. Odată

ajunsă pe cărare, îşi găseşte ritmul de mers. Face paşi mari şi apăsaţi, sprijinindu-se în călcâie. Respiră din ce în ce mai repede. Ceva se întâmplă cu ea. Tremură. Vrea să simtă pământul sub picioare. La marginea pădurii, se opreşte sub un brad. Nu visează: o voce îi spune să se descalţe. Face asta fără să stea pe gânduri, îşi pune bocancii în rucsac. Simte cu bucurie sub picioare relieful cărării. Deodată, simte dorinţa acerbă de a alerga. Şi atunci pluteşte, se lasă dusă de vânt. Braţele ei devin frunze care zboară în vânt, tot corpul ei e un curent de aer. O adiere de vânt o poartă, uşor, foarte uşor. Dă ritmic din cap, îşi ondulează şoldurile după cifra infinitului. Muşchiul cardiac îşi accelerează ritmul după cel al pulsaţiilor pământului, ca şi cum tot sângele din artere s-ar vărsa în interiorul ei. Charlotte e în pădure. Urlă precum o lupoaică înfometată. Ţopăie desculţă în noroi şi stropeşte toate plantele din jur. Din planta de la picioarele ei pornesc rădăcini care o leagă de centrul pământului. De la ea pornesc raze de lumină care urcă spre cer. E conectată cu infinitul, ea însăşi e o mlădiere în afara timpului, o undă în ţara viselor. Se opreşte din alergat. Îşi regăseşte suflul. A mai trăit o dată această scenă. Sau mai degrabă nu: a avut o viziune cu această scenă. În timp ce alerga pe cărarea din pădure, trăia întocmai ceea ce-şi imaginase în timpul episodului de burnout.

Ajunge pe drumul marcat; un indicator îi spune că mai are de mers 45 de minute ca să ajungă în vârf. Se încalţă din nou ca să înceapă să urce. Coasta e abruptă. Charlotte respiră din ce în ce mai greu. Aerul îi arde plămânii. Are pe frunte broboane de transpiraţie. Îşi masează şoldurile ca să calmeze contracţiile muşchilor. După jumătate de oră, nu se mai gândeşte la nimic; se simte bine, se lasă ghidată de endorfine. Merge din ce în ce mai repede, zăreşte capătul drumului, fără să ştie ce e dincolo de el. În faţă,

mai sunt câteva stânci de escaladat. Un fluture alb cu pete mov îi arată direcţia. Doar câţiva paşi şi a ajuns, a ajuns în vârful colinei. Fluturele se învârte neîncetat în faţa ei, apoi se aşază pe o buturugă. Face şi ea la fel, se aşază pe buturugă. Îşi întinde picioarele; respiraţia îi revine la normal. În faţa ei, până în depărtare, se întinde o privelişte scăldată într-o lumină aurie. Charlotte rămâne minute întregi cufundată în această imensitate. Dintr-odată, o prezenţă pare că o învăluie, o prezenţă transparentă. În jurul ei, lumina devine mai densă. Charlotte se înfioară. Simte pe spate o adiere caldă, care-i urcă până la ceafă. Se întoarce. Nu e nimeni, dar ea ştie că el e acolo. Un înger nu face niciodată zgomot atunci când vine.

— Cine eşti? întreabă Charlotte.

— Sunt îngerul tău.

Nu îl vede, dar e perfect capabilă să-l descrie. Vibraţiile lui au aceeaşi frecvenţă precum cele ale sufletului ei. Ajunge până în cele mai mici colţuri ale fiinţei sale. Pare imens, chipul lui e compus din particule de lumină aflate în mişcare, ochii lui albaştri se pierd în ai ei şi amândoi sunt unul singur.

— De ce eşti aici?

— Mereu sunt aici, cu tine.

— Cum se face că te pot auzi?

— Eu sunt vocea din mintea ta.

— Tu eşti intuiţia mea?

— Sunt ce vrei tu. Sunt fluturele de pe buturugă. Sunt spiritul focului pentru Aurélien, spiritul aerului pentru Pierre, spiritul pământului pentru Théa, spiritul apei pentru Stella. Sunt musculiţa care te încurajează să continui. Sunt moneda rusească. Sunt, deopotrivă, exteriorul şi interiorul. Sunt toate aceste semne. Sunt dansul tău.

Atunci, Charlotte înţelege că a ştiut dintotdeauna că el e alături de ea. Când era copil, îl chema atunci când urca cu teleschiul, ca s-o ajute să nu cadă.

— Da, te ajut de fiecare dată când mă chemi. Dar e necesar să mă chemi.

— Trebuie să mă întorc la Paris, la Tom?

— Îmi vezi ochii?

— Da, sunt ca ai lui Tom.

— Precum în cer, aşa şi pe pământ. Lumina e în materie.

Apoi, Charlotte aude o voce clară:

— Coboară!

A început să bată vântul. Charlotte a pierdut noţiunea timpului. Se hotărăşte să se întoarcă.

Îngerii ne iau de mână când dansăm, ne duc cu ei în vârtejul existenţei, dar rolul lor este acela de a ne readuce întotdeauna la viaţă.

O voce mi-a spus...

29

Aurélien a condus-o pe Charlotte la gara din Narbonne. Când ajung la chioşcul de ziare, îi cumpără o sticlă de apă şi o revistă, apoi o însoţeşte pe peron.

— Acum eşti pregătită...

Charlotte îl priveşte mirată.

— Ce vrei să spui?

— Eşti pregătită să dansezi cu acel bărbat.

— Vorbeşti de Tom?

— Vorbesc de tine, de bărbatul din interiorul tău, de animus, de yang. L-ai cunoscut, în sfârşit. Nu-ţi mai e frică de el.

TGV-ul intră în gară.

— De unde ştii? întreabă Charlotte, aproape strigând, ca să acopere zgomotul pe care îl face trenul.

— Când eram în faţă la Notre-Dame, o voce mi-a spus să te ajut să-l găseşti... La început, am crezut că eu eram acel bărbat.

Uşile se deschid. Aurélien o ajută să urce valiza.

— Drum bun, Charlotte, îmbrăţişează-l pe Tom din partea mea.

Privirea lui Aurélien se întunecă brusc. Coboară şi se duce, fără să mai aştepte plecarea trenului.

Un pic nostalgică, Charlotte se aşază pe locul pe care şi l-a rezervat în spaţiul Zen. Vagonul e aproape gol. Trenul pleacă. Ea închide ochii. În mai puţin de cinci ore, va regăsi oraşul, cu zgomotul, poluarea, arhitectura şi cafenelele lui, va regăsi centrul de dans. Îl va regăsi pe Tom. E fericită.

Ajunsă la gara din Lyon, îl vede pe Tom la capătul peronului, căutând-o în mulţime şi butonând telefonul. Charlotte simte cum îi vibrează telefonul în buzunar. Surâde şi răspunde. Nu e el, dar Charlotte recunoaşte imediat vocea care i se adresează.

— Bună, Charlotte. Sunt Asar. Una dintre dansatoarele mele, de care aveam nevoie pentru următorul meu spectacol, m-a lăsat baltă. Tristan s-a gândit numaidecât la tine. Repetiţiile încep mâine. Este vorba despre câteva

părţi ale coregrafiei în care vei dansa împreună cu trupa şi altele în care vei dansa în duet cu mine. Eşti interesată?

Pe Charlotte o cuprinde o bucurie imensă.

— Bineînţeles că sunt interesată.

— N-avem mult timp la dispoziţie. Sper că eşti pregătită să dansezi cu mine. Unde te antrenezi de obicei?

— În mintea mea. Mă antrenez în mintea mea.

Editura ACT şi Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, Bucureşti, România, C.P. 050202.

tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro | www.blog.actsipoliton.ro

CUPRINS

1. 1
2. 2
3. 3

4. 4
5. 5
6. 6
7. 7
8. 8
9. 9
10. 10
11. 11
12. 12
13. 13
14. 14
15. 15
16. 16
17. 17
18. 18
19. 19
20. 20
21. 21
22. 22
23. 23

24. 24
25. 25
26. 26
27. 27
28. 28
29. 29